

ἐκ τινος ἀτμοσφαιρικής ἐπιρροῆς ἀφινιδίως καταπίπτωσι. Λέγεται δὲ μεταφορικῶς καὶ περὶ ἀνθρώπων ὑπὸ χρονίας καὶ μακρᾶς νόσου τηχομένων.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

Συνέγρα: ἰδὲ σελ. 658.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Πῶς διήρχετο τὸν καιρὸν τοῦ Ὀλιβερ ἐν τῇ συναστροφῇ τῶν ἀξιοτιμῶν φίλων του.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν μεσημβριάν, ἀφ' οὗ ὁ Ἀπανωλαδιάς καὶ ὁ κύρ Μπέιτς ἐξήλθον διὰ νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὰς συνήθειαι τῶν ἀσχολίας, ὁ κύριος Φέιγγιν ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας, ἵνα διὰ μακρῶν νοουτετήσῃ τὸν Ὀλιβερ, καταδεικνύων ὀπόσῳ φρικτὸν ἀμάρτημα εἶναι ἡ ἀχαριστία, σαφέστατα δὲ τῷ ἀπέδειξεν ὅτι ἀχαριστότατος ἐφάνη πρῶτον μὲν καταλιπὼν ἑκουσίως τὴν ἀξιόλογον συντροφίαν τῶν φίλων του, καὶ ἔπειτα ἀποπειραθεὶς ἐκ νέου νὰ δραπετεύσῃ, ἵνα ματαιώσῃ τόσας δαπάνας καὶ τόσους κόπους, οὓς πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ κατέβαλον. Ὁ κύριος Φέιγγιν ἐξῆρε πρὸ πάντων τὴν φιλοξενίαν, ἣν παρέσχε τῷ Ὀλιβερ καὶ τὴν ἀγάπην, ἣν ἐπεδείξατο αὐτῷ· καὶ προσέθηκεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχη τὴν συναίσθησιν ὅτι ἄνευ τῆς συνδρομῆς αὐτοῦ θάπέθνησκε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τῆς πείνης· εἶτα διηγήθη αὐτῷ τὴν φοβερὰν ἱστορίαν παιδίου τινὸς ὅπερ συνέδραμεν ἐπίσης ἐξ ὀσπληγγίας, ἀπαρράλλκτως ὡς τὸν Ὀλιβερ, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ἀνάξιον τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ, καὶ ἐπεθύμησε νὰ συνάψῃ σχέσεις μετὰ τῆς ἀστυνομίας, τὸ ὁποῖον ὅμως δυστυχῶς κακὸν ἔλαβε τέλος, ἀπαγχονισθὲν ἡμέραν τιναὶ ἐν Ὀλντ Βαίλου. Ὁ Ἑβραῖος δὲν ἠθέλησε νὰποκρύψῃ ὅτι καὶ αὐτὸς συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ λάβῃ ὁ ἀχάριστος ἐκεῖνος τοιοῦτο τέλος· ἀλλὰ δακρύων κατέδειξε τὴν λύπην του ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ἀνάγκῃ εἰς ἣν περιέστη ἕνεκα τῆς κακῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ἐπιβούλου διαγωγῆς τοῦ ἐν λόγῳ παιδὸς, ἅτινα χάριν τῆς ἀσφαλείας αὐτοῦ τοῦ Φέιγγιν καὶ τῶν στενῶν φίλων του καθίστων ἀναπόδραστον τὴν τοιαύτην οἰκτρὰν καταστροφὴν.

Ὁ Ἑβραῖος ἐπέρανε τὴν διδασχὴν του διὰ περιγραφῆς ἡκιστα κολακευτικῆς τῶν πικριῶν τῆς ἀγχόνης, προσέθηκε δὲ εὐγενῶς καὶ μειλιχίως, ὅτι ἤλπιζε πῶς οὐδέποτε θὰ ἠναγκάζετο νὰ ὑποβάλῃ τὸν Ὀλιβερ Τουίστ εἰς τὴν δυσάρεστον ἐκείνην δοκιμασίαν.

Ἀκούων τὸν κύριον Φέιγγιν, ὁ μικρὸς Ὀλιβερ ἔτρεμεν ὅλος, ἂν καὶ δὲν κατελάμβανεν ἐντελῶς τὰς ἀποτροπαίους ἀπειλάς, ἃς ἐνέκλειον οἱ λόγοι αὐτοῦ. Ἐκ πείρας ἔμαθεν ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἠδύνατο νὰ συγχύσῃ τὸν ἀθῶον μετὰ τοῦ ἐνόχου, ἂν τυχὸν εὗρισκεν αὐτοὺς ὁμοῦ· ἀναμνησκόμενος δὲ τῶν συχῶν λογομαχιῶν τοῦ Φέιγγιν καὶ τοῦ κυρίου Σάικς, ἐπίστευσεν ὅτι πολλάκις μέχρι τοῦδε ὁ Ἑβραῖος ἐφῆρμωσε τὸ σχέδιον ἐκεῖνο πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀδιακρίτων

καὶ φλυάρων. Ὑπαινιγμοὶ τινες ἐν ταῖς λογομαχίαις ἐκείναις, ἀναφερόμενοι εἰς παλαιότεραν τινὰ τοιοῦτου εἶδους μηχανορραφίαν, ἤλθον εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ ἐπάγωσαν τὸ αἷμά του. Ἡ γαίρε δειλῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀντέκρουσε τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ Ἑβραίου· ὁ γέρον κακούργος εἶδε τὴν ὠχρότητα τοῦ παιδὸς καὶ κατενόησε τὸν τρόπον του, μετὰ χαρᾶς δ' ἀποκαλύπτου παρητήρει τὴν φυσιογνωμίαν αὐτοῦ.

Ἀπαίσιον μειδίαμα δίστειλε τὰ χεῖλη τοῦ Φέιγγιν· ἐκτύπησε θωπευτικῶς τὸν Ὀλιβερ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἐὰν ἔμενεν ἡσύχος καὶ εἰργάζετο ἐπιμελῶς, θὰ ἐγίνοντο καλοὶ φίλοι. Εἶτα ἐφόρσε παλαιὸν τινα ἐμβαλωμένον ἐπενδύτην, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθε κλειδῶσας ὀπισθεν αὐτοῦ ἐπιμελῶς τὴν θύραν.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ κατὰ τὰς ἐπιλοίπους ὁ Ὀλιβερ ἔμενε μόνος ἀπὸ πρωίας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

Ἐπὶ μακρὰς ὥρας ἀφιέμενος ἐλεύθερος εἰς τὰς ἰδίας σκέψεις, ἀνεμιμνήσκετο ἀδιαλείπτως τῶν καλῶν αὐτοῦ ἐν Πέντοβιλλ φίλων, καὶ μετὰ πικρίας ἐσυλλογίζετο ὅπόσον ἐλεεινὴν ἰδέαν θὰ συνλαμβάνον περὶ αὐτοῦ. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἐβδομάδος ὁ Ἑβραῖος δὲν ἐκλείδωνε πλέον τὴν θύραν τοῦ δωματίου, καὶ ὁ Ὀλιβερ ἦτο ἐλεύθερος νὰ περιφέρηται ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἡ οἰκία ἐκείνη ἦτο ἔρημος καὶ ρυπαρά. Τὰ δωμάτια τοῦ ἄνω ὀρόφου ἐκοσμούντο διὰ μεγάλων φραγμάτων, ὑπὸ δὲ τὸν κλύπτοντα ταῦτα ἄφθονον κονιορτὸν καὶ τὰς ἀράχνας διεκρίνοντο ἔτι ποικίλαι γλυφαί. Ὁ Ὀλιβερ συνεπέρανε ὅτι ἄλλοτε, πολὺ πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἑβραίου, ἡ οἰκία θάνηκεν εἰς ἀνθρώπους ὑψηλοτέρας περιωπῆς, καὶ θὰ ἦτο ἴσως τότε, ἡ νῦν στυγνὴ καὶ ἀπαισία, εὐχάριστος καὶ φαιδρὰ κατοικία.

Πᾶσας τὰς γωνίας τῶν τοίχων καὶ τὴν ὀροφὴν ἐκάλυπτον πυκνοὶ ἴστοι ἀραχνῶν. Ἐνίστε δὲ, ἐν ᾧ ὁ Ὀλιβερ εἰσῆρχετο ἡσύχος εἰς τι δωμάτιον οἱ ποντικὸι ἔσπευδον νὰ κρυβῶσιν ἐντρομοὶ εἰς τὰς φωλεὰς αὐτῶν· ἐκτὸς τῶν ποντικῶν ὄν ἄλλο ζῶν οὔτε νὰ ἴδῃ, οὔτε νὰκούσῃ ἠδύνατο. Πολλάκις ἐπερχομένης τῆς νυκτὸς, κατάκοπος ἐκ τῆς ἀνά τὰ δωμάτια περιπλανησεῶς του, εἰσέδυν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ εἰς τὴν ὁδὸν φέροντος διαδρόμου, ὅπως ἡ ὄσον ἔνεστι πλησιέστερον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκεῖ ἔμενε προσεκτικώτατον τεινῶν οὓς, καὶ ἀριθμῶν τὰς ὥρας μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ Ἑβραίου καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

Ἐν πᾶσι τοῖς δωματίοις, τὰ παράθυρα ἦσαν ἐπιμελέστατα κεκλεισμένα διὰ τῶν ἐσκωριασμένων μοχλῶν αὐτῶν, οἵτινες πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν ἦσαν προσέτι στερεῶς ἐσφηνωμένοι εἰς τὰ ξύλα, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰνοιγῶσιν ἄνευ ἐπίτηδες ἐργαλείων καὶ πολλοῦ ρότου. Τὸ φῶς εἰσέδυν μόνον διὰ τινῶν στογγύλων ὀπῶν, οὕτω

δὲ ἡ ὄψις τῶν δωματίων καθίστατο ζοφερώτερα καὶ στυγνοτέρα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐν τῷ ὑπερφῶ εὐρίσκετο ἐν παράθυρον, ἄνευ παραθυροφύλλων, περιπεφραγμένον μόνον διὰ κιγκλίδων σιδηρῶν στερεωτάτων. Ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἐκάθητο ἐκεῖ ὁ Ὀλιβερ, καὶ σύννους ἔβλεπε πρὸς τὰ ἔξω· ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς τῶν στεγῶν καὶ τῶν μαύρων καπνοδοχῶν ἠδύνατο νὰ διακρίνη· εἰνότε μόνον ἀνέκυπτεν ἐκ τοῦ ὑπερφῶ οἰκίας τινὸς ἀπωτέρω κειμένης ἢ πολὺ κεφαλὴ ἐνὸς γέροντος. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ παράθυρον τῆς σκοπιᾶς τοῦ Ὀλιβερ ἦτο ἐν ἀχρηστία, καὶ τοὺς ὑλοπίνακας αὐτοῦ ἐκάλυπτε πυκνὸν στρώμα κονιοροῦ καὶ ἀκαθαρσιῶν, μάλιστα ἠδύνατο νὰ διακρίνη τὰ ἐκτὸς ἀντικείμενα· νὰ φωνάξῃ δὲ ἐπικαλούμενος βοήθειαν οὐδὲ κἄν νὰ τὸ συλλογισθῇ ἔπρεπε, διότι ἦτο τὸ αὐτὸ ὡσεὶ εὐρίσκετο ἐν τῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς μητροπολιτικῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου σφαίρας.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς καὶ ὁ κύρ Μπέιτς ἀπεφάσισαν νὰ διανυκτερεύσωσιν ἔξω, ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα εἰς τὸν πρῶτον τῶν νεαρῶν ἐκείνων λωποδυτῶν νὰ ἐπιμεληθῇ πλείστορον τοῦ συνήθους τὴν ἐνδυμασίαν αὐτοῦ· ὁμολογητόν ὅτι δὲν κατελαμβάνετο συχνάκις ὑπὸ τοιαύτης ἀδυναμίας· κατὰ συνέπειαν δὲν ἀπηξίωσε νὰ διατάξῃ τὸν Ὀλιβερ νὰ τον βοηθήσῃ.

Ὁ Ὀλιβερ, ὅστις ἠσθάνετο μεγάλην εὐχαρίστησιν ὁσάκις ἠδύνατο νὰ φανῇ χρήσιμος, καὶ ἐθεώρει ἑαυτὸν εὐτυχεῖ ὅταν ἔβλεπεν ἀνθρώπινα πρόσωπα, καὶ αὐτὰ τὰ ἀπεχθέστατα, καὶ μεγάλως ἐπεθύμει νὰ ἐφελκύσῃ τὴν ἀγάπην τῶν περιστοιχοῦντων αὐτὸν ὅταν ἠδύνατο ἐντίμως νὰ πράττῃ τοῦτο, οὐδαμῶς ἐδίστασε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ· οὗτος ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ Ὀλιβερ γονατίσας τὸν ἕνα πόδα, ἤρχισε νὰ στιλβῶν τὰ ὑποδήματα τοῦ κυρίου Ντόκινς, ἢ, καθὼς οὗτος ἔλεγε, νὰ μουτζαλώνῃ τὰ πατούμενα.

Εἶτε διότι ὁ Ἀπανωλαδιᾶς κατελήφθη ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας, ὅπερ πᾶν λογικὸν ζῶον αἰσθάνεται, ὅταν καθήμενον νοητικῶς ἐπὶ τραπέζης καπνίζει τὴν πίπαν του καὶ σείει ἀμερίμως τὴν ἐτέραν τῶν κνημῶν, ἐν ᾧ συγχρόνως ἄλλοι στιλβώνουσι τὰ ὑποδήματά του, τὰ ὅποια δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ φαιρέσῃ, οὐδὲ θὰ ἔχῃ κατὰ συνέπειαν τὴν σκοτοῦραν νὰ τα φορέσῃ πάλιν· εἶτε διότι ἡ καλὴ ποιότης τοῦ καπνοῦ διήγειρε τὴν εὐαισθησίαν του ἢ ὁ ἐξάίρετος ζῦθος ἐπενήργησε ἐπὶ τῆς διαθέσεως αὐτοῦ, ἤλθεν εἰς διάχυσιν αἰσθημάτων, σφόδρα ἀντικειμένην πρὸς τὸν συνήθη χαρακτῆρά του. Κατεβίβασε μὲ περὶφροντι ἦθος τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ Ὀλιβερ, εἶτα δὲ ἐγειρας τὴν κεφαλὴν, εἶπε μετὰ τινος στεναγμοῦ·

«Τί κρίμα, νὰ μὴν εἶναι καὶ αὐτὸς τῆς τέχνης!

— Βέβαια! εἶπεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς· μὰ δὲν ἔξερει ὁ κουτὸς ποῖον εἶναι τὸ καλὸ του!»

Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἐστέναξε καὶ αὖθις καὶ ἀνέλαβε τὴν πίπαν του. Ὁ Τσάρλυ ἔκαμε τὸ αὐτὸ, ἀμφοτέροι δὲ ἐκάπνισαν ἐν σιγῇ ἐπὶ τινὰ λεπτά.

«Βάνω στοίχημα πῶς οὔτε θὰ ἔξερεις ποῖα εἶναι ἡ τέχνη μας, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, οἰκτείρων τρόπον τινὰ αὐτόν.

— Θαρρῶ πῶς τὸ ξέρω, ἀπεκρίνατο ὁ Ὀλιβερ ἀνεγείρας ζοηρῶς τὴν κεφαλὴν· εἶναι ἡ κλεψιά. . . δὲν εἴσαστε κλέπται;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, καὶ θὰ τὸ εἶχα γιὰ ἄντροπὴ νὰ κάμω ἄλλη δουλειά.» Συγχρόνως δὲ ἐφόρσε στραβὰ τὸν πῖλόν του, καὶ ἐκύτταξε τὸν κύρ Μπέιτς, ὡσεὶ προεκάλει αὐτόν νὰ τον διαψεύσῃ ἂν ἐτόλμα. «Ναί, αὐτὴ εἶναι ἡ τέχνη μου· καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ τέχνη καὶ τοῦ Τσάρλυ, καὶ τοῦ Φείγγιν, καὶ τοῦ Σάικς, καὶ τῆς Νάνσυ, καὶ τῆς Μπέττυ καὶ ὄλων μας ὅσοι εἴμαστε, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Φείγγιν καὶ τελειώνοντας εἰς τὸν σκύλον τοῦ Σάικς, ὅπου δὲν ἴπαι· κάτου ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Βέβαια, αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ φανῇ Ἰούδας, προσέθηκεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς.

— Δὲν θὰ τοῦ ἔλθῃ ποτὲ ἔς τὸν νοῦ, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, νὰ πάῃ εἰς τὸ θρανίον τῶν μαρτύρων καὶ νὰ βαβύξῃ. Καὶ δεκαπέντε ἡμέρας νὰ τον ἔχουν ἐκεῖ δεμένον, νηστικὸν, δὲν θὰ το κουνήσῃ καὶ δὲν θὰ βγάλῃ τσιμουτιὰ γιὰ νὰ μας βλάψῃ.

— Τέτοιο πρᾶγμα! οὔτε νὰ το συλλογισθῆς! παρετήρησεν ὁ Τσάρλυ.

— Καλὸ σκυλι ὡς τόσο, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἀπανωλαδιᾶς· ὅταν ἦναι ἔς τὴν συντροφιά, εἶδες τί ἄγρια ποῦ κυττάζει ἐκεῖνον· ποῦ ἴπαι νὰ γελάσῃ ἢ νὰ τραγωδήσῃ! Καὶ ὕστερα ὅταν ἀκούσῃ νὰ παίζῃ τὸ βιολεῖ¹ λουφάζει² καὶ ὅταν δὲν ἦναι ἀνάγκη, ποτὲ δὲν κάνει σαματὰ.³

— Εἶναι ἀλήθεια ντόμπρος χριστιανός,⁴ εἶπεν ὁ Τσάρλυ.

Ὁ κύριος Μπέιτς ἤθελε διὰ τοῦτου νὰ εἶπῃ ὅτι ὁ σκύλος ἦν περροικισμένος μὲ ὅλα τὰ πλεονεκτήματα, οὐδὲλως δ' ἐφαντάζετο ὅτι ἡ φράσις του εἶχε καὶ ἐτέραν, ἐπίσης ὀρθὴν σημασίαν· διότι πολλοὶ ἄνδρες καὶ πολλαὶ γυναῖκες λέγονται ἀληθεῖς χριστιανοί, κατ' οὐσίαν μηδὲλως σχεδὸν διαφέροντες τοῦ σκύλου τοῦ κυρίου Σάικς.

«Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ἐπανερχόμενος εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀμιλίας· αὐτὰ

1. Ἡ βίβη.

2. Σιγῆ.

3. Θόρυβον.

4. Ἀληθῆς χριστιανός.

δὲν ἔχουν κάμμίαν σχέσιν μὲ αὐτὴν ἐδῶ τὴν ρεμούντα.¹

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Τσάρλυ. Ὀλιβερ, γιατί δὲν θέλεις νὰ κάνης καὶ σὺ δουλειὰς μὲ τὸν Φείγγιν;

— Θὰ κάνης τὴν τύχη σου, προσέθηκεν ὁ Ἀπανωλαδιάς, καὶ θὰ μπορέσης ὕστερα μὲ τῆς τριόρδαις σου² νὰ ζήσης ντὰ πρίντσιπε,³ καθὼς ἔχω κ' ἐγὼ σκοπὸ νὰ κάμω τοῦ χρόνου τὸν κόκκινο Μάη.⁴

— Δέν μου ἀρέσει, ἀπεκρίνατο μετὰ δειλιάς ὁ Ὀλιβερ. Ἦθελα καλλίτερα νὰ με ἄφρινεν ὁ Φείγγιν νὰ φύγω.

— Καὶ ὁ Φείγγιν θέλει καλλίτερα νὰ μένης ἐδῶ,» ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Τσάρλυ.

Ὁ Ὀλιβερ εἰξευρε τοῦτο κάλλιστα· θεωρῶν ὅμως ὅτι ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ ἐξηγηθῆ πλειότερον, ἐστέναξεν καὶ ἐξηκολούθησε νὰ στιλιβῶνῃ τὰ ὑποδήματα τοῦ Ἀπανωλαδιά.

«Ντροπή! ἀνεφώνησεν οὗτος. Δὲν ἔχεις λοιπὸν καρδιά, δὲν ἔχεις διάκρισι; θέλεις λοιπὸν νὰ ζῆς εἰς τὴν καμποῦρα⁵ τῶν φίλων σου;

— Ἐγὼ δὲν το καταδεχόμενα αὐτό! εἶπεν ὁ κύρ Μπέιτς, ἐξαγαγὼν δύο ἢ τρία μεταξωτὰ μανδήλια ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ βίψας αὐτὰ εἰς τινὰ ἱματιοθήκην. Πρέπει νὰ ἦναι κάνεις ἀδιάντροπος, ξεστσίπωτος!

— Ἐγὼ οὔτε μία στιγμή θὰ ἔμπορῶσα νὰ ζήσω ἔτσι, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιάς, μετ' ἤθους δεικνύοντος μεγίστην περιφρόνησιν.

— Ναί, αὐτὸ ὅμως δὲν σας ἐμποδίζει νὰ ἐγκαταλείπετε τοὺς φίλους σας, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ ὑπομειδιῶν, καὶ νὰ τους ἀφίνετε νὰ τιμωρῶνται εἰς τὴν θέσιν σας.

— Αὐτὸ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀπανωλαδιάς, ἔγινε μόνον πρὸς χάριν τοῦ Φείγγιν, γιατί οἱ ξαφριστάδες⁶ ζεῦρουν πῶς τὰ πᾶμα κουρσέβα⁷ μ' αὐτόν· κ' ἂν δὲν ξεκαμπίζαμε⁸ θὰ τον ἔτσουζε.⁹ Γι' αὐτὸ ἐφύγαμε· ἔ, Τσάρλυ;»

Ὁ κύρ Μπέιτς ἔνευσε καταφατικῶς, καὶ ἠτοιμάζετο ἀπαντήσῃ, ὅτε ἀνεμνήσθη αἴφνης τῶν κατὰ τὴν φυγὴν τοῦ Ὀλιβερ καὶ ἀνεκάγχασε τοσοῦτω σφοδρῶς, ὥστε κατέπιε καπνὸν τῆς πίπας του, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πέντε δλόκληρα λεπτὰ ἔβηχε καὶ ἐπληττε μετ' ὀργῆς διὰ τοῦ ποδὸς τὸ πάτωμα.

«Τήραξέ με ἴδω, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιάς, ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του δρᾶκα σελινίων καὶ πενῶν· αὐτὸ θὰ εἰπῆ νὰ τὴν περνᾷ κάνενας ζεῦκι! Καὶ ποῦ ἔμπορεῖ ναύρη κάνεις αὐτά; Ὑ ἔ-

σένα στέκεται νὰ το μάθης. Ἡ κάσσα, ὅπου τὰ ἐπῆρα αὐτά, δὲν ἐμουφλούζεφε ἀκόμα. Καὶ δὲν θέλεις νὰ ἴπῃς νὰ πάρης καὶ σὺ, βρὲ ζωντόβολο!

— Πολὺ ἄσχημη εἶναι ἡ δουλειὰ ποῦ καταπιάσθη· ἔ, Ὀλιβερ; ἠρώτησεν ὁ Τσάρλυ. Κάμμια ὥρα θὰ τον καρυδώσουν.

— Δὲν καταλαμβάνω τί θέλεις νὰ εἰπῆς, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλιβερ.

— Νὰ, ἀπάνω-κάτω αὐτὸ,» εἶπεν ὁ Τσάρλυ. Καὶ ταῦτα λέγων ἔλαβε τὸ ἐν ἄκρον τοῦ λαιμοδέτου του, τὸ ἐκράτησεν ὑψηλὰ, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ ἐτριξε παραδόξως τοὺς ὀδόντας, δεικνύων διὰ τῆς ἐκφραστικῆς ταύτης παντομίμας ὅτι τὸ καρυδῶμα καὶ ὁ ἀπαγγωνισμὸς ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτό. «Καταλαμβάνεις τώρα, εἶπεν ὁ Τσάρλυ· καλὲ δὲν κυττᾶς, Τζᾶκ, πῶς μὲ βλέπει ἴσᾶν ξεχαλιωμένος! . . . ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοια ρεμούντα! θὰ με κάνη νὰ σκάσω ἀπὸ τὰ γέλοια. . . σίγουρο πρᾶγμα!»

Καὶ ὁ κύρ Μπέιτς, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐγέλασε μέχρι δακρύων, ἀνέλαβε τὴν πίπαν του καὶ ἐξηκολούθησε τὸ κάπνισμα.

«Ἡ ἀνατροφή σου εἶναι παραμελημένη, Ὀλιβερ, εἶπε σοβαρῶς ὁ Ἀπανωλαδιάς παρατηρῶν μετ' εὐχαριστήσεως τὰ ὑποδήματά του, τὰ ὁποῖα ὁ Ὀλιβερ ἐστίλιβωσε καλῶς. Ὁ Φείγγιν ὅμως θὰ σε κάνη νὰ γίνης ἄνθρωπος, γιατί ἀλλοίως θὰ ἦσαι ὁ πρῶτος ποῦ δὲν θὰ ὠφελήθης ἀπὸ τὰ μαθήματά του. Καὶ τὸ καλλίτερο ποῦ ἔχεις νὰ κάνης εἶναι νὰ ἔμπῃς ἀμέσως ἰσὲ δουλειὰ, γιατί ὅτι καὶ ἂν γίνῃ ἀργὰ ἢ γρηγόρα ἐκεῖ θὰ καταντήσης, καὶ ἔτσι τοῦ κάκου θὰ χάνης τὸν καιρὸ σου ἂν κάθεσαι καὶ κάνης καμῶματα.»

Ὁ κύρ Μπέιτς ἐπεκύρωσε τοὺς λόγους τοῦ συντρόφου του διὰ πολλῶν ἠθικῶν ἀποφθεγμάτων κατὰ τὸν ἰδιάζοντα αὐτῷ τρόπον ἀκολουθῶν ὁ φίλος του κύριος Ντώκινς καὶ αὐτὸς συνδιελέχθησαν ἐπὶ μακρὸν περὶ τῶν ποιικίλων τέρψων τοῦ βίου, ὃν διῆγον, ἐπανειλημένως ὑποδεικνύοντες τῷ Ὀλιβερ ὅτι ἄριστα θὰ ἐπραττεν ἀσπαζόμενος ὅτι τάχιστα τὸ αὐτὸ στάδιον, ὅπως ἐφεκλύση τὴν ἀγάπην τοῦ Φείγγιν, ὡς ἐπραξαν καὶ αὐτοί.

«Καὶ βάλε καλὰ ἴς τὸ μυαλό σου, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιάς, ὅστις ἤκουσεν ἐρχόμενον τὸν Ἐθραῖον, πῶς ἂν δὲν λαδώνης κρεμμύδια. . .

— Γιατί νὰ του κουβεντιάζης ἔτσι; παρετήρησεν ὁ κύρ Μπέιτς· καταλαμβάνει αὐτός;

— Ἄν δὲν κλέφτης σὺ ῥωλόγια καὶ μανδήλια, ἐπανελάβεν ὁ Ἀπανωλαδιάς, ποιούμενος χρῆσιν ἐκφράσεων εὐνοηποτέρων τῷ Ὀλιβερ, θὰ τα κλέφτουν ἄλλοι. Τόσω χειρότερα γιὰ κείνους ποῦ ἀφίνουν νὰ τους κλέφτουν, καὶ γιὰ σένα ἀκόμη. Ἄν δὲν κουνήσης τὸ χέρι σου, δὲν θὰ πάρης λεπτὸ τσακισμένο ποτέ, καὶ ὅμως ἔχεις καὶ σὺ ἴσᾶν κάθε ἄλλος δικαίωμα νὰ κλέφτης. . .

1. Ἀρχάριος κλέπτης.

2. Χρήματα.

3. Ἡγεμονικῶς.

4. Οὐδέποτε.

5. Εἰς βάρος.

6. Ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι.

7. Εἰμεθα σύντροφοι.

8. Ἐφεύγομεν.

9. Πολὺ θὰ ἐγλάπτετο.

— Βέβαια, βέβαια, υπολαβών εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ὅστις εἶχεν εἰσέλθει χωρὶς νὰ τον ἐννοήσῃ Ὁλιβερὸν εἶναι ἀλήθεια, φίλε μου! νὰ πιστεύῃς τὸν Ἀπανωλαδιᾶν εἶναι σωστά αὐτὰ ποῦ εἶπεν. Ἐξέρει ἴς τὰ δάκτυλα πῶς κατηχοῦν εἰς τὴν τέχνην!»

Ἐπιδοκιμάζων οὕτω τὴν δρθότητα τῶν συλλογισμῶν τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ, ὁ γέρον Ἑβραῖος προσέτριβε τὰς χεῖρας καὶ ἠγάλλετο διὰ τὰ λεονεκτήματα τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ.

Ἡ συνδιάλεξις διεκόπη, διότι ὁ Ἑβραῖος δὲν ἐσήληε μόνος, ἀλλὰ συνωδεύετο ὑπὸ τῆς μῆς Μπέττου καὶ κυρίου τινός, ὃν τὸ πρῶτον ἐβλεπεν Ὁλιβερ, καὶ ὃν προσαγορεύον ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ὠνόμασε Τὼμ Τσίτλιγκ.

Ὁ κύριος Τσίτλιγκ ἦτο πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ, δεκαοκτὼ ἀριθμῶν ἀρτίοις· ἀλλὰ προσεφέρετο πάντοτε πρὸς τὸν νεώτερον αὐτοῦ συνάδελφον μετὰ φιλοφροσύνης ἐμφαιούσης ὅτι ἀνεγνώριζεν ἑαυτὸν κατώτερον ἐκεῖνου καὶ κατὰ τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ κατὰ τὴν περὶ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος δεξιότητα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν μικροὶ, καὶ ἐκάμυεν αὐτοὺς ἀδιαλείπτως, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἔχεν ἠροτριωμένον ἐξ οὐλῶν εὐλογίας. Ἀπασαν τὴν ἐνδυμασίαν του ἀπετέλει ἐν δερμάτινον-καπέττον, χιτῶν ἐκ χονδροῦ ὑπομέλανος ὑφάματος, οἰκτρὸν πανταλόνιον καὶ μία ποδιά. Ἡ ἐνδυμασία αὕτη ἦκιστα ἤρμοζε βεβαίως δι' ἐπισκέψεις, ἀλλ' ὁ φέρων αὐτὴν ἔσπευσε νὰ δικαιολογηθῆ, εἰπὼν ὅτι πρὸ μιᾶς μῶλις ὥρας ἐτελείωσε τὴν ποινὴν του, καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ ἐξ ἐξδομάδας ἔφερε τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένην στολὴν, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν ἐνδυμάτων του καὶ ν'ἀλλάξῃ. Ὁ κ. Τσίτλιγκ προσέθηκε, σφόδρα ὀργισμένος, ὅτι ἐσήγαγον ἐκεῖ κατὰ νέον τρόπον καπνίσεως τῶν ἐνδυμάτων, τρόπον καταχθόνιον καὶ ἀντισυνταγματικόν, οὗ ἔνεκεν ἐκαίοντο, χωρὶς νὰ ἔχη τις τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῆ κατὰ τοιαύτης ἀδικίας· ἐπίσης ἐκηρύχθη κατὰ τῆς ἐτέρας συνηθείας, τῆς κοῦρας τῶν εἰσαγομένων νέων, καὶ ἀπεκάλεσε ταύτην παρανομοπατὴν· ἐν τέλει ἐπεσφράγισε τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ βεβαίως ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῶν τεσσαράκοντα δύο ἀτελευτήτων ἡμερῶν τῶν καταναγκαστικῶν ἔργων, δὲν ἔβαλε οὔτε μία στάλα εἰς τὸ στόμα του, καὶ συνήγει εὐχαρίστως νὰ τον ἀνασκολοπίσουν ἂν τὸ λαβύργι του δὲν ἦτο ξηρὸν ὡς φούρνος.

«Ὁλιβερ, ἠρώτησεν ὁ Ἑβραῖος, ἐν ᾧ οἱ νέοι λωποδῦται προσκομίζον εἰς τὴν τράπεζαν μιάλην οἶνοπνεύματος, ἔμπορεῖς νὰ εὔρης ἀπὸ ποῦ τάχα νὰ ἔρχεται ὁ κύριος;

— Δὲν... δὲν εἰξεύρω, σὲρ, ἀπεκρίνατο τὸ παιδίον.

— Τί πράγμα εἶναι αὐτός; ἠρώτησεν ὁ Τὼμ Τσίτλιγκ ἰδὼν περιφρονητικῶς τὸν Ὁλιβερ.

— Ἐνας καινούργιος φίλος μου, ἀγαπητέ μου, υπολαβών εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἐ! καλὰ τὴν ἡῦρε λοιπὸν, εἶπεν ὁ νέος παρατηρῶν τὸν Φέιγγιν ἐμφαντικῶς· μὴ σκοτίζεσαι νὰ μάθης ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι, παλληκάρι μου. Γρήγορα θὰ τραβήξῃς τὸν ἴδιο δρόμον, καὶ βάνου καὶ στοίχημα.»

Οἱ νέοι λωποδῦται ἐγέλασαν διὰ τὴν ἀστειότητα, καὶ μετὰ τινὰς ἄλλας ὁμοίας χαριτολογίας· περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ἐξῆλθον τοῦ δωματίου, ἀφ' οὗ πρῶτον συνδιελέχθησαν ἐπὶ μικρὸν ταπεινῇ τῇ φωνῇ μετὰ τοῦ Φέιγγιν.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς συνωμίλησαν ἰδιαιτέρως, ὁ νεοελθὼν καὶ ὁ Φέιγγιν προσῆλθον καὶ ἐκάθησαν παρὰ τὴν ἐστίαν. Ὁ Ἰουδαῖος προσεκάλεσε τὸν Ὁλιβερ νὰ λάβῃ θέσιν πλησίον του, καὶ ἔφερε τὴν συνομιλίαν ἐπιτηδείως εἰς ἀντικείμενα καταλληλότατα εἰς τὸ νὰ κεντήσωσι τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκρατῶν. Ὁμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ ἐπαγγέλματος, περὶ τῆς δεξιότητος τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ, περὶ τοῦ εὐθύμου χαρακτήρος τοῦ Τσάρλυ Μπέιτς καὶ περὶ τῆς γενναιοδωρίας αὐτοῦ, τοῦ Φέιγγιν. Ἀφ' οὗ ἐξήντησε πάντα τὰ θέματα ταῦτα, ἐπειδὴ ὁ κύριος Τσίτλιγκ ἦτο κατάκοπος (καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ κόπωσιν ἐδικαιολογεῖ ἡ πολυήμερος ἐν τῷ σωφρονιστηρίῳ διατριβή), ἡ μῆς Μπέττου ἀνεχώρησε, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπῆλθον νὰ κατακλιθῶσι.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐδέποτε σχεδὸν ἔμενεν ὁ Ὁλιβερ μόνος· εὐρίσκειτο διηνεκῶς εἰς συνάφειαν μετὰ τῶν νεαρῶν λωποδυτῶν, οἵτινες πᾶσαν πρῶταν ἔπαιζον τακτικῶς μετὰ τοῦ Ἑβραίου τὸ σύνθησις παιγνίδιον· εἶχε τοῦτο σκοπὸν νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν ἐπιτηδειότητά των, ἢ μᾶλλον ἐγένετο διὰ νὰ μορφωθῆ ὁ Ὁλιβερ; εἰς τοῦτο καταλληλότατα ἠδύνατο νὰ παντήσῃ ὁ κ. Φέιγγιν. Ἐνίοτε ὁ γέροντα κακοῦργος διηγείτο ἀνέκδοτα περὶ κλοπῶν, ἃς κατὰ τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν διεπράξατο, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀστεῖως καὶ κωμικῶς, ὥστε καὶ ὁ Ὁλιβερ ἐγέλα ἐξ ὅλης καρδίας, δεικνύων οὕτως ὅτι καίτοι τὰ αἰσθημάτα σου ἦσαν εὐγενῆ, ἐνησμένιζεν ὅμως εἰς τοιαύτας διηγήσεις.

Ἐνὶ λόγῳ ὁ βράθυρος ἐκεῖνος συνεῖχε τὸ παιδίον ἐντὸς τῶν δικτύων του· ἀφ' οὗ διὰ τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῆς ἄλλης κακοπαθείας κατώρθωσε νὰ το κάμῃ νὰ προτιμᾷ ὅποιανδήποτε συντροφίαν ἀπὸ τὴν ἐν τῇ στυγνῇ ἐκείνῃ κατοικίᾳ μοναξίαν, ἐνεστάλαζε μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὸ δηλητήριον, δι' οὗ ὑπελόγιζεν ὅτι ἐν βραχείῳ χρόνῳ θὰ διέφθειρε καὶ ἐκκληίδου αὐτὸ ὅλοςχερῶς καὶ ἔσσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Συζήτησις καὶ παραδοχὴ σχεδίου ἐκστρατείας.

Βροχερὰν τινὰ, ζοφερὰν καὶ ψυχρὰν ἔσπεραν, ὁ Ἰουδαῖος κομβώσας ἐπιμελῶς τὸν μακρὸν ἐ-

πενδύτην του μέχρι πώγωνος, και ανυψώσας μέχρι τῶν ὠτων τὸ περιλαίμιον εἰς τρόπον ὥστε κατὰ μέγα μέρος νάποκρύπτηται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἐξῆλθε τῆς φρικώδους τρώγλης του. Ἔστη ἐπὶ μικρὸν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐν ᾧ ὕπισθεν αὐτοῦ ἐκλείδωνον ἐπιμελῶς τὴν θύραν και ἐπέβαλλον τοὺς μοχλοὺς ἀρροασθεῖς δὲ ὅπως βεβαιωθῆ ἂν ὀ μαθηταὶ του ἐξεπλήρουν ἀνελλιπῶς τὰ ὑπὸ τῆς συνέσεως ὑπαγορευόμενα μέτρα ταῦτα, ἀπῆλθε δρομαίως, ὅταν ἐπέισθη ὅτι τὰ πάντα ἐγένοντο ἐν τάξει.

Ἡ οἰκία, ἔνθα εὐρίσκετο ὁ Ὀλιβερ, ἔκειτο πλησίον τοῦ Οὐάιτ τσάπελ (Whitechapel). Φθάς εἰς τὴν καμπὴν τῆς ἑδοῦ, ὁ Ἑβραῖος ἔστη και αὖθις, προσέβλεψε περὶ αὐτὸν μετὰ προσοχῆς και διηυθύνθη πρὸς τὸ Σπίταλφιηλντς.

Παχὺ στρώμα βορβορίου ἐκάλυπτε τὴν ὁδόν, πυκνοτάτη δ' ὁμίχλη ἀπέκρυπτε τάντικείμενα. Ἡ βροχὴ ἐπιπτε βραδέως, ὁ ἀήρ ἦτο ψυχρότατος, τὸ δ' ἔδαφος ὀλισθηρόν. Ἐνὶ λόγῳ ἡ νύξ ἦν προσφυστάτη εἰς διαβάτην οἶος ὁ Ἑβραῖος. Πορευόμενος δὲ λυκοποδητῆ, παραπλεύρως πάντοτε τῶν τοίχων, ὁ ἀπαίσιος γέρον ὠμοίαζεν εἰδεχθεὶ ἑρπετῶ, ὕπερ ἀνέρον τῆς φωλεᾶς του κατὰ τὴν νυκτερινὴν σκοτίαν, ἀνασκαλεῖται τὴν ἰλὺν πρὸς εὐρεσιν βδελυρᾶς τροφῆς.

Διέτρεξε πολλὰς στενάς και βορβορώδεις ὁδοὺς μέχρις οὗ ἔφθασεν εἰς Μπέναλ γκρήν· εἶτα στραφεὶς ἀριστερᾶ εἰσηλθεν εἰς λαβύρινθον βυπαρῶν στενωπῶν, οἷαι πολλὰι ἀπαντῶνται ἐν τῇ πολυανθρωποτάτῃ ἐκείνῃ συνοικίᾳ τοῦ Λονδίνου.

Ὁ Ἑβραῖος ἐφαίνετο πληρεστάτην ἔχων γνῶσιν τῶν ὁδῶν δι' ὧν διήρχετο, διότι καιτοι τὸ σκότος ἦν βαθύτατον, οὐδαμῶς ὅμως περιεπλανήθη ἐν τῷ λαβυρίνθῳ ἐκείνῳ· διελθὼν δὲ δρομαίως διὰ πολλῶν ἀγυῶν και στενωπῶν, ἔφθασε τέλος εἰς τινα ὁδὸν ἀμυδρῶς φωτιζομένην ὑπὸ ἐνὸς μόνου φανοῦ, εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς ὄντος. Ἐκρουσε τὴν θύραν οἰκίας τινός, και ἀφ' οὗ ταπεινῇ τῇ φωνῇ συνδιελέχθη ἐπὶ μικρὸν μετὰ τοῦ κατελθόντος νανοῖξῃ, ἀνέβη τὴν κλίμακα.

Καθ' ἣν στιγμήν ἠτοιμάζετο νανοῖξῃ τὴν θύραν ἐνὸς δωματίου ἠκούσθη κνυζηθμός κυνός, φωνὴ τις δὲ βραγγῆ ἠρώτησε ποῖος εἶναι.

«Ἐγὼ εἶμαι, Μπίλ, ἐγὼ, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος παρατηρῶν ἐν τῷ δωματίῳ.

— Καλὸ 'ς τὸ σαράβαλο! εἶπεν ὁ Σάικς. Πέσε κάτω, λούφαξε, βρωμόσκυλο! Δὲν ἔμπορεῖς λοιπὸν νάναγνωρίσης τὸν δαίμονα, ὅταν φορῇ ταμπάρο!»

Πράγματι ἡ ἐνδυμασία τοῦ Φέιγγιν ἀπεπλάνησε τὸν κύνα· διότι μόλις ὁ Ἰουδαῖος ἐξεκόμωσεν τὸν ἐπενδύτην του και ἀπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τινος καθίσματος, και τὸ ζῶον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γωνίαν του σεῖον τὴν οὐρὰν και δεικνύον οὕτω μεγάλην εὐχαρίστησιν.

«Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Σάικς.

— Ἔ, λοιπὸν, φίλε μου; ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος. Ἄ! τί κάμνεις, Νάνσυ;»

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἰουδαίου, ἀπευθυνομένου πρὸς τὴν Νάνσυ, προσέειπε μικρὰν τινα ἀμηχανίαν, διότι τὸ πρῶτον ἤδη ἔβλεπεν αὐτὴν μετὰ τὴν σκηνὴν ἐκείνην καθ' ἣν ἡ νεανὺς ἐτάχθη ὑπὲρ τοῦ Ὀλιβερ, και ἠγνόει πῶς θά τον ὑπεδέχετο. Ἀλλὰ τὰς ἀμφιβολίας αὐτοῦ, ἐὰν συνέλαβε το αὐτάς, διέλυσε ἡ πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰ τῆς Νάνσυ, διότι αὐτὴ ἀπέσυρε τοὺς πόδας της ἐκ τῆς ἐστίας, παρεμέρισε τὸ κάθισμά της και εἶπεν εἰς τὸν Ἑβραῖον νά πλησιάσῃ τὸ ἰδικόν του, ἐπειδὴ ἡ νύξ ἦτο παγετώδης.

«Κάμνει πολὺ κρῦο, Νάνσυ, καλὴ μου κόρη, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος θερμαίνων τὰς ρικνὰς χεῖράς του· περνιαζέει ὡς τὰ κόκκαλα, προσέθηκε φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὴν ἀριστερὰν του πλευρὰν.

— Θὰ χρειασθῆ ὅμως διαβολεμένο κρῦο διὰ νά κατορθώσῃ νά σε περνιαζέει ὡς τὴν καρδιά, εἶπεν ὁ Σάικς· Νάνσυ, δός του κάμμια στάλα νά πῆ. Κάμε γρήγορα, διαβόλου κόρη! Ἄμπορεῖ κάνεις νά πέσῃ ἄρρωστος μόνον ἂν βλέπῃ αὐτὸ τὸ σκέλεθρο, ποῦ φαίνεται πῶς ὅτι βγήκεν ἀπὸ τὸν τάφον του!»

Ἡ Νάνσυ ἔσπευσε νά λάβῃ μίαν φιάλην ἐκ τινος ἐψοθήκης, περιεχοῦσης μέγαν ἀριθμῶν φιαλῶν μὲ παντοειδῆ ποτά. Ὁ Σάικς ἐγέμισεν ἐν ποτήριον οἶνοπνεύματος και ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

«Ὡς τὸν πάτο, γεροκολασμένε! εἶπεν ὁ Σάικς, προσκαλῶν οὕτω φιλοφρόνως τὸν Ἰουδαῖον νά πῆ.

— Εὐχαριστῶ, δὲν θέλω περισσότερον, ἀπεκρίνατο οὕτως, μόλις ἐγγίξας τὰ χεῖλη του εἰς τὸ ποτήριον.

— Τί! φοβᾶσαι μήπως τάχα και σοῦ κάμουμε κανένα ἀπὸ κείνα τὰ χωρατά; ἠρώτησεν ὁ Σάικς ἀσκαρδαμυκτῆ ἀτενίζων τὸν Ἑβραῖον. Δὲν πᾶς νά χαθῆς!»

Και ὁ κύριος Σάικς ἔλαβε μετὰ μεγάλης περιφρονήσεως τὸ ποτήριον, τὸ ἐκένωσεν εἰς τὴν ἐστίαν, και γεμίσας ἐκ νέου αὐτὸ τὸ ἔπιεν ἀπνευστί.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἰουδαῖος περιῆγε τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἐν τῷ δωματίῳ, οὐχὶ ἐκ περιεργίας, διότι πρὸ πολλοῦ τὸ εἶχευρε κάλλισα, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐμφύτου αὐτῷ ἀνησυχίας. Τὸ δωματίον ἦν πενιχρῶς ἐσκευασμένον, τὸ δὲ περιεχόμενον τῆς ἐψοθήκης και μόνον ἤρκει νά δείξῃ ὅτι δὲν ἦτο κατοικία ἐργάτου. Οὐδὲν ἠδύνατο νά διεγείρῃ ὑπονοίας, ἐξαιρουμένων δύο ἢ τριῶν ῥοπαλῶν ἐν τινι γωνίᾳ, και ἐνὸς κεφαλοκρούστου κρεμασμένου ὑπεράνω τῆς ἐστίας.

«Ἐλα, εἶπεν ὁ Σάικς κροταλίζων τὰ χεῖλη, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου τώρα. Τί θέλεις λοιπὸν, θεοκατάρτατε;

— Νὰ συνομιλήσωμεν διὰ τὰς ὑποθέσεις μας, Μπίλ, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος.

— Ἐ, καλὰ, λέγε λοιπὸν ὅ τι ἔχεις νὰ εἰπῆς.

— Δι' αὐτὸ τὸ 'σπίτι. εἰς τὸ Τσέρτσου, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος. Ἀλλὰ σὺ 'ξεύρεις πολὺ καλὰ περὶ τίνος πρόκειται ἔ, Νάνσυ, δὲν 'ξεύρεις;

— Ὅχι, δὲν 'ξεύρει τίποτε, ἀπήντησε μυκτηριστικῶς ὁ κύριος Σάικς, ἢ δὲν θέλει νὰ εἰδεύρῃ, ποῦ κάμνει τὸ ἴδιο. Λέγε παστρικά καὶ ξάστερα καὶ μὴ μου κάθισαι καὶ θέλεις νὰ μᾶς κάμης νὰ καταλάβωμεν μὲ τὰ νοήματα καὶ μὲ λόγια μασσημένα. Σ'ἀνὰ μὴν ἦσουν σὺ ποῦ πρῶτος συνέλαβες τὴν ιδέαν αὐτῆς τῆς κλεψιάς. Λέγε λοιπὸν, νὰ σε πάρῃ ὁ διάβολος!

— Ψτ! Μπίλ, ψτ! εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ὅστις ματαίως ἐπειράθη νὰ κατευνάσῃ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Σάικς ὅτι μπουρὸν νὰ μας ἀκούσουν!

— Ἐ! καὶ τί! ἄς μας ἀκούσουν! ὑπέλαβεν ὁ Σάικς. Τί με μέλει.»

Ἐνόησεν ὅμως ὅτι τοῦτο πολὺ τὸν ἔμελε, διότι ἀμέσως ἐταπεινώσει τὴν φωνήν.

«Ἐλα, ἔλα, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος μειλχιῶς, διὰ προφύλαξιν τὸ εἶπα καὶ διὰ τίποτε ἄλλο. Τώρα, ἀγαπητέ μου, ἄς ὁμιλήσωμεν δι' αὐτὸ τὸ 'σπίτι εἰς τὸ Τσέρτσου γιὰ πότε ἡ δουλειά, Μπίλ; Νὰ ἰδῆς, καυμένε, ἀσημικὸ, μὰ τί ἀσημικὸ! προσέθηκε προστρίβων τὰς χεῖρας ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐσπινθηροβόλου, ὡσεὶ ἐκράτει ἤδη εἰς χεῖρας ὅλα ἐκεῖνα.

— Δὲν εἶναι νὰ γίνῃ τίποτε, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Σάικς.

— Τίποτε! ἐπανελάβεν ὁ Ἰουδαῖος, καὶ ἔκλιεν ἐκθαμβὸς πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Μάλιστα, τίποτε, εἶπεν ὁ Σάικς. Ἡ ἄν θέλῃς, δὲν εἶναι τόσῳ εὐκόλα τὰ πράγματα, ὡς ἐλπίζαμεν.

— Τότε κακὰ καὶ ἀνεπιτήδεια θὰ τὴν καταπιασαν, παρετήρησεν ὁ Ἑβραῖος ὠχριῶν ὑπὸ ἀγανάκτησεως. Ἀλλὰ θὰ χωρατεύῃς, Μπίλ.

— Καλλίτερα νὰ με κρεμάσουν, παρὰ νὰ χωρατεύσω μὲ σέ, γεροσαράβαλο! Εἶναι δεκαπέντε ἡμέραις τώρα, ποῦ ὁ Τώμπυ Κράικτ τριγυρίζει τὸ 'σπίτι καὶ δὲν ἔμφορεσε κἀνένα ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας. . . .

— Δὲν ἐννοεῖς βέβαια, Μπίλ, εἶπε διακόψας αὐτὸν ἀνυπόμονος ὁ Ἑβραῖος, μειλχιώτερον ὅμως καθ' ὅσον ὁ Σάικς ἐξήπτετο αὐθις ὅτι δὲν ἐννοεῖς βέβαια πῶς δὲν ἔμφορεσαν νὰ καταφέρουν κἀνένα ἀπὸ τοὺς δύο ὑπηρέτας. . . .

— Αὐτὸ ἴσα ἴσα ἤθελα νὰ εἰπῶ, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς. Εἶναι εἴκοσι χρόνια ποῦ δουλεύουν τὴν γρηά καὶ πεντακόσιας λίραις νὰ τοὺς δώσῃ κἀνεῖς, πάλιν δὲν θὰ θελήσουν νὰκούσουν.

— Ἀλλὰ, ἀγαπητέ μου, αἱ ὑπηρέτριαι; Μήπως δὲν ἔμφορεσε νὰ γίνῃ τίποτε καὶ μ' αὐταῖς;

— Τίποτε ἀπολύτως, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς.

— Τί; . . . οὔτε ἀπὸ τὸν τετραπέρατον ἐργολάβον Τώμπυ Κράικτ; εἶπε μετὰ τίνος ἀπιστίας ὁ Ἑβραῖος. Ξεύρεις, ἀγαπητέ, πῶς εἶναι αἱ γυναῖκες. . .

— Μάλιστα, καὶ ὁ ὁμορφονιὸς ὁ Κράικτ τὴν ἔπαθε, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς. Τοῦ κάκου ἔβαλε ψεύτικαις φαβορίταις καὶ κίτρινο γελέκο, ὅλα χαμένα!

— Ἐπρεπεν ὅμως νὰ δοκιμάσῃ καὶ ἀλλοιῶς ὅτι νὰ βάλῃ ψεύτικα μουστάκια καὶ στρατιωτικὸ πανταλόνι, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος μετὰ τινος στιγμῆς σκέψεως.

— Καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαμε, ὑπέλαβεν ὁ Σάικς, ἀλλὰ χωρὶς κἀνὲν ἀποτέλεσμα.»

Ὁ Ἑβραῖος ἐπαράχθη ἀκούσας τοῦτο, καὶ ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἐσκέφθη κλίνας τὸν πώγωνα ἐπὶ τοῦ στήθους, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν ὅτι ἂν ἡ ἔκθεσις τοῦ Τώμπυ Κράικτ ἦτο ἀκριβής, πολὺ ἐφοβεῖτο μήπως ὅλα ὅσα θὰ ἔκαμνον ἀντεστοίχουν μὲ μίαν τρύπα εἰς τὸ νερόν.

«Καὶ ὅμως, προσέθηκεν ὁ γέρον, τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων ἐπιθέτων, πολὺ λυπηρὸν πρᾶγμα εἶναι νὰ χάσωμεν τόσον πλοῦτος, ποῦ μᾶς ἐφαίνετο πῶς τὸ ἐκρατούσαμε ἔς τὰ χέρια μας.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς ὅτι μὰ τί νὰ κάμης;»

Μακρὰ σιγὴ ἐπηκολούθησε, ὁ δὲ Ἑβραῖος ἔμεινε σύννους καὶ ῥεμβάζων οἱ χαρακτηριστοὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἐνεῖχον ἔκφρασιν αὐτόχρημα διαβολικῆν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Σάικς ἐβλεπεν ὑπόδρα αὐτὸν, ἢ δὲ Νάνσυ, φοβουμένη ἴσως μὴ παροργίσῃ τὸν ληστὴν ἐκεῖνον, ἴστατο ἀκίνητος, προσηλωμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν θερμάστραν, ὡς εἰ μὴδὲ λέξιν τῆς συνομιλίας ἐκεῖνης ἤκουσε.

«Φέγγιν, εἶπεν ὁ Σάικς, διακόψας ἀποτόμως τὴν σιγὴν, μοῦ δίδετε πενήντα τάλληρα παραπάνω, ἂν κάμω νὰ ἔμφομε ἀπ' ὅξω;

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, ὡς ἐκ παρατεταμένου ὄνειρου αἰφνιδίως ἀνακύπτων.

— Λοιπὸν σύμφωνοι; ἠρώτησεν ὁ Σάικς.

— Ναί, ναί, ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος τεινων αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐσπινθηροβόλου καὶ πάντες οἱ μὺς τοῦ προσώπου τοῦ προέδιδον τὴν συγχίνησιν αὐτοῦ.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σάικς μετὰ βδελυγμίας ἀπορρίπτων τὴν χεῖρα τοῦ Ἑβραίου, θὰ γίνῃ ὅπως τὸ θέλωμεν. Τὴν προπερασμένη νύκτα ἐσκαλώσαμε, ὁ Τώμπυ καὶ ἐγὼ, εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐκυττάξαμε καλὰ ταῖς πόρταις καὶ τὰ παραθυρόφυλλα. Τὸ 'σπίτι εἶναι ἀμπαρωμένο τὴ νύκτα ὅταν κουμπουρλοῦν. Ἀλλ' εἶναι ἓνα μέρος ποῦ ἔμφορουμεν νὰ παραμερισώμεν¹ σιγὰ καὶ μὲ ἀσφάλεια.

1. Φυλακή.

2. Διαρρήξωμεν.

— Πού εἶναι αὐτὸ τὸ μέρος, Σάικς; ἠρώτη-
σεν ὁ Ἑβραῖος μετὰ μεγίστης περιεργείας.

— Ἐεύρεις ὅταν σκαρφαλώσωμε ἔς τὴν μάν-
δραν, . . . εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῇ ὁ Σάικς.

— Ναι, και, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος προτείνων τὴν
κεφαλὴν καὶ δικστέλλων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Χμ! ὑπετονθόρουν ὁ Σάικς, ὑπέκωνεις
νεῦμα τῆς νεάνιδος, ἥτις ὑπεδείκνυ αὐτῷ τὴν
ἀλλοίωσιν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Ἰουδαίου. Τί
σε μέλει νὰ μάθης ποῦ εἶναι; Δὲν ἤμπορεῖς νὰ
κάμης τίποτε χωρὶς ἐμέ, τὸ εἰζεύρω. Ἀλλὰ κα-
λὸν εἶναι ὅμως νὰ λαμβάνη κανεὶς τὰ μέτρα
του, ὅταν ἔχη νὰ κάμη μὲ σένα.

— Ὅπως θέλετε, ἀγαπητέ μου, ὅπως θέ-
λετε, ἀπεκρίνατο ὁ Ἑβραῖος δάκνων τὰ χεῖλη.
Καὶ δὲν χρειάζεται κανεὶς ἄλλος ἐκτός ἀπὸ σὲ
καὶ τὸν Τάμπυ;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Σάικς· μόνον ἡμεῖς οἱ δύο
εἴμεθα ἀρκετοὶ, ὅταν ἔχωμεν καὶ ἓνα λωστὸν καὶ
ἓνα παιδί· τὸ πρῶτο τὸ ἔχομεν· τὸ παιδί νὰ
φροντίσης νὰ το εὔρης σύ.

— Ἐνα παιδί, ἀνεφώνησεν ὁ Ἑβραῖος· θὰ χρεια-
σθῆ νὰ χωθῆ εἰς τίποτε στενὸν μέρος;

— Καὶ πάλιν σοῦ λέγω, τί σε μέλει; ὑπέ-
λαβεν ὁ Σάικς. Μοῦ χρειάζεται ἓνα παιδί, καὶ
ὄχι παχύ. Θεέ μου, προσέθηκε ἀκολούθως με-
τά τινος στιγμᾶς σκέψεως· ἂν εἶχα τὸ παιδάκι
τοῦ Νῆδ τοῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ ἢ δουλειὰ
θὰ ἦτο τελειωμένη! . . . Δὲν το ἄφινεν αὐτὸς
νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ χονδρύνῃ, ἐπίτηδες, καὶ
τὸ ἐνοικίαζεν ὅταν παρουσιάζετο περίστασις.
Ἀλλὰ τὸν πατέρα τὸν ἐστειλαν ἀναυλα· καὶ ἤλ-
θεν ἡ Ἐταιρία τῶν ἐγκαταλελειμένων παιδιῶν,
ἐπῆρε τὸ παιδί ἀπὸ τὴν τέχνη ποῦ ἔβγαζε πα-
ράδες, καὶ το ἔβαλε νὰ μάθῃ γράμματα καὶ μὲ
τὸν καιρὸ θὰ το βάλῃ καὶ ἔς μάλιστα. Αὐτὰ
φτιάχνουν αὐτοὶ, ἐπεὶ πῦν ὁ κύριος Σάικς, οὐ ἢ ἀ-
νάμνησις αὕτη ἐκίνησε τὴν ἀγανάκτησιν, ποῦ
θέλουν νὰ μπερδεύωνται εἰς ὅλα· καὶ ἂν εἶχαν
πολλὰ χρήματα (ἀλλὰ δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ δὲν
ἔχουν) δὲν θὰ μας ἄφιναν οὔτε ἐξ παιδιὰ τὸ
χρόνο γιὰ τῆς δουλειᾶς μας.

— Ἀλήθεια εἶναι αὐτὸ, παρετήρησεν ὁ Ἰου-
δαῖος, ὅστις ἐν ᾧ ὁ Σάικς ὀμίλει ἐφαίνετο
ἐντελῶς ἀπεροφημένος ὑπὸ τῶν ἰδίων σκέ-
ψεων, καὶ μόνον τὰς τελευταίας λέξεις ἤκουσε.
Μπὶλ!

— Τί;

Ὁ Ἰουδαῖος ἐνευσεν ὑποδεικνύων τὴν Νάνσυ,
ἥτις ἔμενεν ἀκίνητος πρὸ τῆς ἐστίας, ἐμφαίνων
οὕτως ὅτι ἔπρεπε νὰ πομακρύνῃ τὴν νεάνίδα· ἐ-
κείνος ὕψωτε τοὺς ὄμους ἀνυπομόνας, ὡς θεω-
ρῶν περιττὴν τοιαύτην προφύλαξιν, ὑπέκυψεν ὁ-
μως εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Ἰουδαίου, καὶ παρήγ-
γειλεν εἰς τὴν Νάνσυ νὰ ὑπάγῃ νὰ τῷ φέρῃ ἓν
κανάτιον ζύθου.

1. Τὸν ἐξώρισαν.

«Δὲν θέλεις, εἶπεν ἡ Νάνσυ, διασταυροῦσα τὰς
χεῖρας καὶ ἀκίνητος μένουσα.

— Σοῦ λέγω πῶς θέλω! ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς.

— Ἐλα τώρα! ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἐκείνη ἀ-
παθῶς. Ἐξακολούθησε, Φέιγγιν. Εἰζεύρω τί θέ-
λει νὰ εἰπῇ, Μπὶλ· δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διδῇ
προσοχὴν εἰς ἐμέ.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐδίσταζεν ἔτι, ὁ δὲ Σάικς παρε-
τήρει ἀμφοτέρους μετ' ἀπορίας.

«Καὶ τί το ἠντρέπεται τὸ κορίτσι, Φέιγγιν;
ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους· εἶναι τόσος καιρὸς τώρα
ποῦ τὴν γνωρίζεις, ὥστε πρέπει νὰ τὴν ἐμπι-
στεύσαι, ἀλλοίως νὰ σε πάρουν ὅλοι οἱ διαβό-
λοι! Δὲν εἶναι γυναῖκα ποῦ νάνθιζῃ.» Καλὰ λέ-
γω, Νάνσυ;

— Πιστεύω κ' ἐγὼ, ἀπεκρίνατο ἡ νεῆνις, πλη-
σιάζουσα τὸ κάθισμά της εἰς τὴν τράπεζαν, ἐφ'
ἧς ἐστήριζεν ἀμφοτέρους τοὺς ἀγκῶνας.

— Ὅχι, ὄχι, ἀγαπητῆ μου, δὲν ἀμφιβάλλω
καθόλου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ἀλλὰ . . .»

Καὶ ἐσιώπησεν ἐκ νέου.

«Ἀλλὰ τί; ἠρώτησεν ὁ Σάικς.

— Δὲν ζεύρω μόνον μὴ δὲν εἶναι πάλιν εἰς τὰ
καλὰ της, ἂν τὴν ἄλλη βραδεῖά,» ἀπεκρίνατο
ὁ Ἰουδαῖος.

Ἡ Νάνσυ ἀνεκάγχασε καὶ κενώσασα ποτή-
ριον οἴνοπνεύματος, ἐκίνησε προκλητικῶς τὴν
κεφαλὴν, καὶ εἶπεν ἀσυναρτήτους τινὰς φράσεις·
«Τραβάτε τὸν δρόμο σας! μὴν κιοτεύετε!»² καὶ
ἄλλας παραπλησίας, αἵτινες καθ' ὀλοκληρίαν
φαίνεται καθησύχασαν τοὺς ἀλιτηρίους ἐκεῖνους.
Ὁ Ἰουδαῖος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εὐχαριστηθεὶς
καὶ ἐκάθησε· ὁ δὲ κύριος Σάικς τὸν ἐμιμήθη.

«Τώρα, Φέιγγιν, εἶπεν ἡ Νάνσυ γελῶσα, εἰπέ
εἰς τὸν Μπὶλ τί σκοποὺς ἔχεις γιὰ τὸν Ὀλιβερ.

— Ἄ, ἐξυπνὴ ποῦ μοῦ εἶσαι κατεργάρα,
σπίρτο μοναχό! εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος κτυπῶν αὐ-
τὴν θωπευτικῶς εἰς τὸν τράχηλον. Ἴσα ἴσα γιὰ
τὸν Ὀλιβερ ἤθελα νὰ σας εἶπω. Ἄ, χά, χά!

— Τί νὰ τον κάμωμεν; ἠρώτησεν ὁ Σάικς.

— Εἶναι τὸ παιδί ποῦ σὰς χρειάζεται, ἀγα-
πητέ μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος ταπεινῆ τῆ
φωνῇ, ἐπιθέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς ρινὸς καὶ
εἰδεχθῶς μορφάζων.

— Αὐτός; ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς.

— Πάρε τον, Μπὶλ, εἶπεν ἡ Νάνσυ. Ἄν ἦ-
μην εἰς τὴν θέσιν σου καθόλου δὲν θὰ ἐσκεπτό-
μην· δὲν εἶναι λύχνος τριφύτιλος³ ἂν κάτι ἄλ-
λοι, ἀλλὰ τί πειράζει, ἀφ' οὐ μίᾳ πόρτα μο-
νάχα ἔχει νανοίξη. Νὰ ἦσαι βέβαιος πῶς θὰ τα
καταφέρῃ καλά, Μπὶλ.

— Ἀλήθεια, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Φέιγγιν. Εἴ-
ναι καλὰ κουρδισμένους τώρα κάμποσες ἐβδομά-
δες, καὶ εἶναι πλέον καιρὸς νὰρχίσῃ νὰ βγάξῃ

1. Νὰ ὀμίλῃ.

2. Δειλιάτε.

3. Ἰσχυρότατος.

ὄμοιόν του. Ἐπειτα οἱ ἄλλοι εἶναι πολὺ χονδροί.

— Δὲν λέγω ὅχι ἴσα ἴσα μάλιστα ἔχει τὸ πάστημα ποῦ μοῦ χρειάζεται, εἶπεν ὁ κύριος αἰς μετὰ τινα σκέψιν.

— Καὶ θὰ κάμῃ ὅ τι ἀγαπᾶτε, φίλτατέ μου, ἐλάβεν ὁ Ἰουδαῖος· δὲν θὰ ἔμπορῆσῃ νὰ κάμῃ ἄλλοιώς· φθάνει μόνον νὰ τον φοβίσετε ὀλίγον.

— Ὅσο γι' αὐτὸ, μείνε ἡσυχος! ἀπεκρίνατο Σάικς· θὰ πάρῃ φόβο, ποῦ νὰ φυλάξῃ γιὰ οὐλη τοῦ τῆ ζωῆ. Ἄν κάμῃ πῶς κουνιέται, ἂν πᾶν ἡ μᾶς τὰ χαλάσῃ, δὲν θὰ τὸν ἰδῆς πλέον ζωντανόν, Φέιγγιν, εἰςευρέ το. Ἐπιλημένα πράγματα, προσέθηκεν ὁ κακοῦργος πάλλων χονδρόν μολὸν, ὃν ἐξήγαγεν ὑποκάτωθεν τῆς κλίνης.

— Ὅλα τὰ ἐσυλλογίσθηκα, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος ῥηρῶς. Τὸν ἐπροσέχεα πολὺ, φίλοι μου· τὸν ἐξέεσσα κατὰ βάθος· ἂν μιὰ φορὰ γιὰ πάντα κατὰ λάθῃ πῶς εἶναι ὅμοιός μας, ἂν πεισθῇ πῶς κάμε καὶ αὐτὸς κλεψιά, θὰ μᾶς ἀνήκῃ πλέον ἅπαντός, . . . διὰ παντός! Ὡ! καλλίτερα ἂν ἔμπορούσε νὰ ἔλθῃ τὸ πρᾶγμα!»

Ὁ γέρον ἀλιτήριος ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐβύβησε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἐσπίρτησεν ἐκ χαρᾶς.

«Θὰ μᾶς ἀνήκῃ! εἶπεν ὁ Σάικς. Θὰ θέλῃς νὰ πᾶς πῶς θὰ σοῦ ἀνήκῃ!

— Κι' αὐτὸ γίνεται, ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος περιχαρῆς, καὶ αὐτὸ γίνεται, ἂν θέλῃς.»

Ὁ Σάικς συνωφρυνθὴν καὶ εἶδεν ἀγρίως τὸν ῥηστον φίλον του. «Καὶ δὲν μοῦ λές, τῷ εἶπε, πῶς συμβαίνει τόσῳ νὰ σκοτίζεσαι δι' ἓνα πατημάγκα, ποῦ ἔμπορεῖς πενήντα ἄν κ' αὐτὸν τι ὥρα θέλεις νὰ πᾶς νὰ διαλέξῃς εἰς τὸ Κόμμιον Γκάρτεν;

— Διότι αὐτοὶ δὲν εἶναι καλοὶ διὰ τίποτε, ἀγαπητέ μοι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος μετὰ τινας ἀμηχανίας. Δὲν ἀξίζουσι τὸν κόπον νὰ τοὺς πάρῃ κἀνέσις ὅταν πεισθοῦν ἔς τὸ δόκανο, τὰ ἑυτῆρά τοὺς μόνο τοὺς δειχνοὺν ποιοὶ εἶναι καὶ τοὺς χάνω ὅλους. Ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας ἂν μεταχειρισθῶ μετ' ἐχθρὸν αὐτὸ τὸ παιδί, ἔμπορεῖ νὰ τοῦ κάμῃ δουλειὰς καλλίτερα ἀπὸ εἰκοσιν ἄλλοιους. Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ τῶρα ἂν κατῶρθωνε ἄλλο τὸ κόψῃ λάσπῃ¹ μᾶς ἔχει ἔς τὸ χέρι, ὥστε εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἄν κ' ἐμᾶς. Ἄμα μία κλεψιά μονάχα κάμῃ, περισσότερο δὲν χρειάζεται διὰ νὰ τὸν ἔχω πάντα εἰς τὴν διάθεσίν μου· καὶ αὐτὸ καὶ ἐγὼ ζητῶ. Αὐτὸ εἶναι προτιμότερον παρὰ νὰ γυρεύωμεν νὰ τὸν ξεπαστρέψωμεν,² διότι πρῶτον μὲν ζημιωνόμεθα, καὶ ἔπειτα ἔμπορεῖ καὶ νὰ μᾶς ἠϊονίσουν, καὶ καλὰ ξεμπερδέματα!

— Καὶ πότε ἡ δουλειά; ἠρώτησεν ἡ Νάνσυ, καὶ ἦν στιγμὴν ὁ Σάικς ἐφαίνετο ὅτι ἔμελλε

νὰ ἐκραγῇ εἰς φωνὰς καὶ βλασφημίας καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν βδελυγμίαν, ἣν ἐνεποίουν αὐτῷ τὰ φιλάνθρωπα σχέδια τοῦ Φέιγγιν.

— Ἄ, καλὰ λές, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος. Διὰ πότε ἡ δουλειά, Μπίλ;

— Τὴν μεθουριανὴ νύκτα, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς ἀποτόμως· διὰ τότε ἐμείναμεν σύμφωνα μετ' ὃν Τῶμπυ, ἐκτὸς ἂν τοῦ δώσω ἄλλας ὁδηγίας.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος· δὲν ἔχει βέβαια φεγγάρι;

— Ὅχι, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Σάικς.

— Καὶ εἶναι ὅλα τακτοποιημένα, διὰ νὰ κουβαληθοῦν τὰ καλαμπαλίκια;¹ ἠρώτησεν ὁ Ἑβραῖος.

Ὁ Σάικς ἔνευσε καταφατικῶς.

«Καὶ ἐσυλλογίσθης . . .

— Ὅλα, ὅλα τὰ ἔχομεν κουβεντιασμένα, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Σάικς. Τί κάθεται καὶ ὅλα θέλεις νὰ τα ξεψαχνίσης; Αὔριον τὸ βράδυ νὰ ἔχῃς ἐδῶ τὸ παιδί. Θὰ το στρίψω² ἀπὸ ἐδῶ μετ' τὰ γλυκοχαράγματα. Ὡστε βούλωσε τὸ στόμα σου, καὶ ἐτοίμασε τὸ καμίνι σου γιὰ τὰσημικά. Αὐτὰ μονάχα ἔχεις σὺ νὰ κάμῃς.»

Μετὰ τινα συζήτησιν, εἰς ἣν καὶ οἱ τρεῖς ἔλαβον μέρος, ἀπεφασίσθη τὴν ἐπαύριον ἅμα νυκτώσῃ νὰ μεταβῇ ἡ Νάνσυ εἰς τοῦ Ἑβραίου καὶ νὰ παραλάβῃ τὸν Ὀλιβερ. Ὁ Φέιγγιν ἔκαμεν ἐντέχνως τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἂν τὸ παιδίον ἐδεικνυεν ἀποστροφὴν τῆς ἐπιχειρήσεως θὰ προετίμα ἂντι παντός ἄλλου ν' ἀκολουθήσῃ τὴν Νάνσυ, ἣτις παρενέβη ἐσχάτως ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ ῥησισθὴ δὲ διαρρήδην ὅτι ὁ ταλαίπωρος Ὀλιβερ παρεδίδοτο ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸν Σάικς, καὶ ἐπὶ πλέον ὅτι οὗτος ἐκέκτητο τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρισθῇ τὸ παιδίον ὅπως ἤθελε κρίνει εὐλογον, μὴ ὢν ὑπεύθυνος εἰς τὸν Ἑβραῖον διὰ πᾶν συμβησόμενον τυχόν εἰς τὸ παιδίον δυσάρεστον, μηδὲ διὰ πᾶσαν τιμωρίαν ἣν ἤθελε θεωρήσει καλὸν νὰ τῷ ἐπιβάλῃ, ἐπὶ τῷ ὄρω ὅμως κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σάικς νὰ ἐπιβεβαιώσῃ καὶ ὁ θελατικώτατος κύριος Τῶμπυ Κράκιτ!

Ἀφ' οὗ συμφώνησαν περὶ πάντων, οἱ εὐγενεῖς κύριοι ἐπεσφράγισαν τὴν εἰλικρινῆ αὐτῶν ἔνωσιν κενώσαντες ποτήρια οἰνοπνεύματος. Ὁ κύριος Σάικς ἀφ' οὗ ἔπιεν ἄλλεπάλληλα ποτήρια, ἔλαβε τὸν μοχλόν, ἔπαλεν αὐτὸν μετ' ὀλίγον ἐπίφοβον, καὶ ἐξελαρυγγίσθη τραγωδῶν, συνοδευὼν πάντοτε τὸ ἄσμα³ του μετ' ὀρθῶν βλασφημιῶν. Ἐπὶ τέλους, καταληφθεὶς ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ ἀκρατήτου ὑπὲρ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ τὸ περιέχον τὰ ἐργαλεῖά του κιβωτίδιον· ἀλλὰ πρῶτον ν' ἀνοίξῃ αὐτὸ, ὅπως ἐξηγήσῃ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐν αὐτῷ ἐργαλείων καὶ ἐκθειάσῃ τὴν κατα-

1. Νὰ δραπετεύσῃ.

2. Φονεύσωμεν, ἐξαφανίσωμεν.

3. ΤΟΜΟΣ ΣΤ'—1878.

1. Νὰ μετακομισθῶσι τὰ κλοπιμαῖα.

2. Ὁ ἀνχωρήσω.

σκευήν των, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ ἐκοιμήθη παραχρῆμα εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔπεσε.

«Καλὴν νύκτα, Νάνσυ, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, περιτυλισσόμενος εἰς τὸν πλατὺν αὐτοῦ μανδύαν.

— Καλὴν νύκτα.»

Οἱ ὀφθαλμοὶ των συννητήθησαν καὶ ὁ Φείγγιν παρετήρησεν ἐταστικῶς τὴν νεάνίδα, ἀλλ' αὐτὴ οὐδόλως ἐταράχθη. Ὁ Ἑβραῖος διερχόμενος ἐλάκτισεν εὐήθως τὸν ἐκτάδην κείμενον μέθυσον καὶ κατέβη ψηλαφητὴ τὴν κλίμακα.

«Ὅλο τὰ ἴδια, ὑπετονθόουζεν ὁ Ἑβραῖος, ἐν ᾧ μετέβαιναν εἰς τὴν κατοικίαν του. Τὸ χειρότερο ὅπου ἔχουν αὐταὶ αἱ γυναῖκες, εἶναι, ὅτι ἓνα τίποτε ἤμπορεῖ νὰ τῆς φέρῃ εἰς τὸν νοῦν λησμονημένα αἰσθήματα· ἀλλὰ τὸ καλὸ πάλιν εἶναι πῶς αὐτὸ δὲν διαρκεῖ πολὺ. Χά, χά! βάνω στοίχημα ἓνα σακκὶ φλωριὰ πῶς κακὰ τὴν ἔχει τὸ παιδί.»

Διὰ τοιούτων εὐαρέστων σκέψεων διασκεδάζων τὸν νοῦν, ἔφρασεν ὁ κύριος Φείγγιν εἰς τὴν ζοφερὰν αὐτοῦ τρώγλην, ἔνθα ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἄγρυπνος ἔτι ἀνέμενε ἀνυπομόνως τὴν ἐπάνοδον τοῦ κυρίου του.

«Ὁ Ὀλιβερ ἐπλάγιασε; ἔχω νὰ του ὁμιλήσω· οὗτοι ἦσαν οἱ πρῶτοι λόγοι τοῦ Ἑβραίου, κατερχομένου τὴν κλίμακα.

— Ἐχει πλαγιάσει πολλὴ ὥρα τώρα, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ἀνοίξας μίαν θύραν. Νάτος.»

Τὸ παιδίον, ἐξηπλωμένον ἐπὶ γονδροειδοῦς στρώματος κατὰ γῆς, ἐκοιμάτο βαθύτατα. Ἡ ἀνησυχία, ἡ θλίψις, ἡ ἀνία τῆς αἰχμαλωσίας ἀπετυπώντο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἦτο ὠχρὸν ὡς νεκρὸς, οὐχὶ οἷος φαίνεται ἡμῖν ὁ νεκρὸς σαβανωμένος καὶ ἐν τῷ φερέρτῳ, ἀλλ' οἷον βλέπομεν αὐτὸν καθ' ἣν στιγμήν ἡ ζωὴ σβέννυται· ὅταν ψυχὴ νεκρὰ καὶ ἀγνή ἀφίπταται εἰς οὐρανούς, προτοῦ προφθάσῃ νὰ πνεύσῃ ἐπὶ τῆς κόψεως, ἣν ἐκεῖνη ἐξωογόνει καὶ ἐξήγιζε, ὁ φθοροποιὸς ἀήρ τοῦ κόσμου τούτου.

«Ὅχι τώρα, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ἀπελθὼν ἀθροῦς. Αὔριον, αὔριον.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Ὁ Ὀλιβερ παραδίδοται εἰς χεῖρας τοῦ κυρίου Σάικς.

Ἐξυπνήσας τὴν πρωτὴν ὁ Ὀλιβερ μεγάλως ἐξεπλάγη ἰδὼν παρὰ τὴν κλίνην του, ἀντὶ τῶν παλαιῶν καὶ τετριμμένων ὑποδημάτων του, ζεῦγος νέων, μὲ ὠραῖα στερεὰ πέλματα. Κατ' ἀρχὰς ἐχάρη πολὺ, ὑπολαβὼν τὸ πρᾶγμα ὡς προμήνυμα τῆς ἀπελευθερώσεώς του· ἀλλ' ἡ ἐλπὶς αὐτὴ διεσκεδάσθη μετὰ μικρόν. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος εὐρέθη μόνος μετὰ τοῦ Ἰουδαίου, οὗτος δὲ τῷ εἶπε μετὰ τόνου φωνῆς καὶ ἐκφράσεως ἅτινα ἐπηύξησαν τοὺς φόβους του, ὅτι τὴν αὐτὴν ἐσπέραν θὰ ἔλθουν νὰ τον πάρουν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Μπίλ Σάικς.

«Πρέπει νὰ . . . μένω ἐκεῖ, σέρ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβερ μετ' ἀγωνίας.

— Ὅχι, ὄχι, φίλε μου, ὄχι διὰ νὰ μείνης, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος. Δὲν θέλομεν νὰ σε χάσωμεν· μὴ φοβᾶσαι, Ὀλιβερ, θὰ μας ἔλθῃς δόπισω. Χά, χά! δὲν εἴμεθα δὰ τόσῳ σκληροὶ νὰ σε διώξωμεν, φίλε μου· ὄχι, νὰ σε χαρῶ!»

Ὁ γέρον, ἐμπαίζων οὕτω τὸν Ὀλιβερ, ἦν ἐσκυμμένος πρὸ τοῦ πυρὸς καταγινόμενος νὰ περιφρούρῃ φέταν ἄρτου. Ἐγέλασε δὲ, θέλων νὰ δείξῃ ὅτι κάλλιστα κατενοεῖ τὰς διαθέσεις τοῦ παιδίου, ἐπιθυμοῦντος νὰ δραπετεῖσῃ εἰς πρῶτην εὐκαιρίαν.

«Ἵποθέτω, ἐξηκολούθησε λέγων, ἀτενίζων συγχρόνως αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτὶ, ὑποθέτω πῶς θὰ ἤθελες νὰ μάθῃς διατί ἴπγαίνεις εἰς τοῦ Μπίλ, ἔ;»

Ὁ Ὀλιβερ ἠρυθρίασεν ἀκουσίως ἰδὼν ὅτι ὁ ἀλιτήριος γέρον εἰτέδυσεν εἰς τὴν διάνοιάν του, ἀπεκρίνατο ὅμως ἄνευ ἐνδοιασμοῦ·

«Ἀλήθεια, ἤθελα νὰ μάθω.

— Καὶ ἴσ' ἂν τί τάχα νὰ ὑποθέτῃς πῶς θὰ ἦναι; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Δὲν εἰξεύρω, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ Ὀλιβερ.

— Μπᾶ; εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος στραφεὶς μετὰ δυσαρεσκείας διότι παρ' ἐλπίδα οὐδὲν, οὐδὲ ἀπλὴν περιέργειαν ἠδυνήθη νὰ διίδη ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ παιδός. Τότε περίμενε νὰ ἔλθῃ ὁ Σάικς καὶ νὰ σου τὸ εἰπῇ.»

Τὸ ἀληθὲς ὅμως ἦτο, ὅτι ὁ Ὀλιβερ κατετρίχτο ὑπὸ ἀνησυχίας, καὶ τοσούτῳ ἐτάραττον αὐτὸν τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ Φείγγιν καὶ οἱ ἴδιοι στοχασμοὶ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ πλείονα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Βραδύτερον οὐδεμίαν παρουσιάσθη εὐκαιρία· ὁ Ἰουδαῖος διέμεινε σιωπηλὸς καὶ σκυθρωπὸς μέχρι τῆς ἐσπέρας, ὅτε δὲ ἐνύκτωσεν ἠτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

«Ἦμπορεῖς ν' ἀνάψῃς τὸ κερί, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος καταθέτων ἐν κηρίον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Νὰ κ' ἓνα βιβλίον διὰ νὰ περάσῃς τὴν ὥραν σου ὡς νὰ ἔλθουν νὰ σε πάρουν. Καλὴν νύκτα.

— Καλὴν νύκτα, σέρ,» εἶπεν ὁ Ὀλιβερ συνεσταλμένος.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, βλέπων ὑπόδρα τὸ παιδίον. Εἶτα ἔστη ἀποτόμως καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸ ὀνομαστί.

Ὁ Ὀλιβερ ἤγειρε τὴν κεφαλήν· ὁ Ἰουδαῖος, δείξας αὐτῷ τὸ κηρίον, τῷ ἔνευσε νὰ το ἀνάψῃ. Ὁ Ὀλιβερ ὑπήκουσε, καὶ ὅτε ἀπέθηκε τὸ φῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶδε τὸν Ἑβραῖον σύνοφρον μετὰ προσοχῆς παρατηροῦντα αὐτὸν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δωματίου.

«Τήραξε καλὰ, Ὀλιβερ, πρόσεχε! εἶπεν ὁ γέρον, καὶ συνώδευσε τοὺς λόγους του διὰ χειρονομίας ἐκφραστικωτάτης. Εἶναι φοβερὸς ἄνθρωπος, καὶ ἂν ἀνάψουν τὰ αἵματά του, δὲν χαμπαρίζει κανένα. Ὁ τι καὶ νὰ συμβῇ νὰ μὴ

«Μεγάλης τσιμουτιά, και νά κάμνης ὅ τι σοῦ λέ-
γουν. Συλλογίσου καλά αὐτὰ ὅπου σοῦ λέγω!»

Τὰς τελευταίας λέξεις ἐτόνισεν ἰδιαιτέρως·
πρὸς τὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του καὶ
ἐξέηλε.

Ὁ Ὀλιβερ, ἀπομείνας μόνος, ἔκλινε τὴν κε-
φαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ μετ' ἀγωνίας ἀνεπό-
κει ὅσα ἤκουσε· δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ εἰς τί
ἀπέβλεπεν ἡ σύστασις τοῦ Ἰουδαίου. Ἐάν εἶχον
διανοητῆ ὀλέθρια κατ' αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο ἐπί-
σης νὰ ἐκτελέσωσι τοὺς σκοπούς των εἰς τοῦ
Φέιγγιν, καὶ πρὸς τί νὰ τον φέρωσιν εἰς τοῦ
Σάικς; Συνεπέραναν ἐπὶ τέλους ὅτι ἐξελέξαντο
αὐτὸν ὡς ὑπρέτην τοῦ Σάικς, μέχρις οὗ οὗτος
ἦεν παιδίον καταλληλότερον· εἶχε τόσα ὑπο-
μέρη παρὰ τῷ Ἰουδαίῳ, ὥστε οὐδαμῶς ἐλυπεῖ-
το διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κυρίου. Ἐμείνεν ἐπὶ τι-
να λεπτά σύνου, εἶτα στένων ἤνοιξε τὸ ὑπὸ
τοῦ Φέιγγιν δοθέν αὐτῷ βιβλίον καὶ ἤρχισε νὰ
ἀναγινώσκῃ.

Κατ' ἀρχὰς ἐφυλλολογεῖ αὐτὸ ἀσκόπως, ἀλλὰ
μετὰ μικρὸν χωρίον τι ἐφείλκυσε τὴν περιέρ-
θειάν του, καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὸ ἀ-
έγνω. Τὸ χωρίον διελάμβανε περὶ τοῦ βίου καὶ
τῆς δίκης ὀνομαστῶν κακούργων· αἱ σελίδες
αὐτοῦ, ῥυπαραὶ καὶ ἐσχισμέναι, ἐμαρτύρουν
τι ἀπλήστως ἀνεγινώσκετο. Ὁ Ὀλιβερ ἀν-
γνῶ ἀσηγήσει περὶ κακουργημάτων ἐμποι-
την φρίκην, περὶ φόνων γενομένων λάθρα εἰς
ποκέντρους ὁδοῦ, περὶ πτωμάτων ριφθέντων
ἐντὸς τάφρων ἢ φρεάτων, ἅτινα καὶ τοῖ βιβλί-
ατα δὲν τ' ἀπέκρυψαν ἔσχει, διότι μετὰ παρέ-
ουσιν ὀλίγων ἐτῶν τὰ πτώματα ἀνευρέθησαν
καὶ ἰδόντες αὐτὰ οἱ δολοφόνοι τὰ ἔχασαν, ὡμο-
λόγησαν τὸ ἔγκλημα καὶ ἰκετευτικῶς ἐζήτησαν
ἀπὸ τοὺς ἀπαγγόνισαι διὰ νὰ τελειώσουν αἱ βί-
βλοι των. Ἀλλαχοῦ διελάμβανε περὶ ἀνθρώ-
πων συνοικειωθέντων βαθμηδὸν πρὸς τὴν ἰδέαν
τοῦ ἐγκλήματος, καὶ οἵτινες διέπραξαν φοβερὰ
καὶ ἀποτρόπαια. Αἱ εἰδεχθεῖς ἐκεῖναι εἰκόνες
ὁσοῦτον ἀληθεῖς ἐφαίνοντο, ὥστε ὁ Ὀλιβερ ἐ-
μίμνηεν ὅτι ἔβλεπεν αἵματα εἰς τὰς σελίδας τοῦ
βιβλίου καὶ ἐφαντάζετο ὅτι ἤκουε τοὺς στεναγ-
μοὺς καὶ τοὺς ὀλοφρομῶς τῶν θυμάτων.

Τοιοῦτος τρόμος κατέλαβε τὸ παιδίον, ὥστε
λείσαν τὸ βιβλίον ἔρριψεν αὐτὸ μακρὰν· ἔπε-
σεν εἰς τὰ γόνατα καὶ ἐδεήθη ἐνθέρμως νὰ φε-
ύγῃ ἀπὸ τὸν ὁ Θεὸς ἄγνων τοιοῦτων πράξεων,
καὶ νὰ τον θανατώσῃ μᾶλλον παρὰ νὰ τον ἀφί-
κῃ νὰ γίνῃ κακοῦργος. Βαθμηδὸν κατεπραῦνθη
καὶ διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης ἐπεκλήθη τὴν θείαν
ἀντίληψιν εἰς τοὺς ἐπαπειλοῦντας αὐτὸν κινδύ-
νους καὶ ἐδεήθη νὰ εὐσπλαγχνισθῇ ὁ Θεὸς αὐ-
τὸν, πτωχὸν παιδίον, μηδέποτε γνωρίσαν τί ἐσι-
τοργὴ γονέων ἢ παραμυθία φίλου.

Τελειώσας τὴν προσευχὴν του ἔμεινεν ἀκόμη
ἀνακτιστὸς, ὅταν ἐλαφρὸς κρότος τὸν ἐτρόμαξε.

«Τί εἶναι; ἀνεκραύγασεν ἐγερθεὶς, καὶ διέ-
κρινέ τινα ἔρθιον πλησίον τῆς θύρας, τί εἶναι;
— Ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ μονάχη,» ἀπεκρίνατο
διὰ φωνῆς ὁ εἰσελθών.

Ὁ Ὀλιβερ ἀνύψωσεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς
αὐτοῦ τὸ κηρίον καὶ εἶδε πρὸς τὸ μέρος τῆς θύ-
ρας· ἦτο δὲ ἡ Νάνσυ.

«Καταίθασε τὸ κερί, εἶπεν ἡ νεᾶνις ἀποστρέ-
φουσα τὴν κεφαλὴν· μοῦ πειράζει τὰ μάτια.»

Ὁ Ὀλιβερ εἶδεν ὅτι ἦτο ὠχροτάτη καὶ μετὰ
συμπαθείας τὴν ἠρώτησε μήπως ἦτο ἀσθενής.
Ἐκείνη ὅμως κατέπεσεν ἐπὶ τινος καθίσματος
στρέφουσα αὐτῷ τὰ νῶτα καὶ ἔδρανε τὰς χεῖ-
ρας, ἀλλὰ δὲν τῷ ἀπεκρίθη.

«Ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ! εἶπε μετὰ μι-
κρόν· δὲν πταίω ἐγὼ εἰς αὐτό... δὲν το εἶχα
συλλογισθῆ.»

— Ἐπαθεὶς τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβερ·
ἤμπορῶ νὰ σου χρησιμεύσω εἰς τίποτε; ἂν ἤμ-
πορῶ, εἰπέ μου καὶ μετὰ χαρᾶς, μετὰ μεγάλης
χαρᾶς θὰ κάμω ὅτι μοῦ εἶπης.»

Ἐκινήθη ἀγωνιώσα ἐπὶ τοῦ καθίσματος, καὶ
ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τὸν λαιμὸν ὡς πνιγομένη
καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἀπνεύσῃ.

«Νάνσυ! ἀνεφώνησεν ὁ Ὀλιβερ ἀνήσυχος
λίαν, τί ἔχεις;»

Ἡ νεᾶνις ἐκτύπησε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονά-
των καὶ τὸ δάπεδον διὰ τῶν ποδῶν, ἔπειτα ἔ-
στη καὶ ῥιγῶσα περιστυλίχθη διὰ τοῦ σαλίου
της.

Ὁ Ὀλιβερ ὑπεδαύλισε τὸ πῦρ, ἐκείνη δ' ἐ-
πλησίασε τὸ καθισμὰ της εἰς τὴν ἐστίαν, καὶ
ἔμεινεν ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἄφωνος· εἶτα, ἀνε-
γείρασα τὴν κεφαλὴν, παρετήρησε περὶ αὐτήν.

«Δὲν εἰξεύρω τί με πιάνει καμμιά φορὰ, εἶ-
πε προσπαθοῦσα νὰ φανῇ γαλήνιος καὶ διορθοῦ-
σα τὴν ἐνδυμασίαν της· εἶναι, μοῦ φαίνεται, ἐξ
αἰτίας τοῦ δωματίου, ὅπου εἶναι ἀκάθαρτον καὶ
ὕγρον. Τώρα, Νόλλυ,¹ εἶσαι ἕτοιμος νὰ ἔλθῃς
μαζί μου;

— Σεῖς λοιπὸν θὰ με πάρετε; ἠρώτησεν ὁ
Ὀλιβερ.

— Ναι, ἀπεκρίνατο ἐκείνη· ἔρχομαι ἀπὸ μέ-
ρος τοῦ Μπίλ· πρέπει νὰ ἔλθῃς μ' ἐμένα.

— Μὰ διὰ ποῖον σκοπὸν; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβερ
ὀπισθοχωρῶν.

— Διὰ ποῖον σκοπὸν; ἐπανελάβεν ἡ νεᾶνις
παρὰ τρουῦσα τὸ παιδίον! ἀλλ' ἀντικρύσασα τὸ
βλέμμα τοῦ Ὀλιβερ ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλ-
μούς. «ὦ! δὲν εἶναι γιὰ κακόν!

— Δέν το πιστεύω, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ, ὅστις
τὴν παρετήρει μετὰ προσοχῆς.

— Ὅπως ἀγαπᾶς, εἶπεν ἡ νεᾶνις σαρδόνιον
γελῶσα· ὄχι γιὰ καλὸ τότε.»

Ὁ Ὀλιβερ κατενόησεν ὅτι ἐξήσκει δυνάμιν
τινα ἐπὶ τῆς εὐαισθησίας τῆς Νάνσυ, καὶ πρὸς

1. Ὑποκοριστικὸν τοῦ Ὀλιβερ.

στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ἐπικληθῆ τὸ ἔλεος αὐτῆς· ἀλλ' ἀνελογίσθη ἀμέσως ὅτι μόλις ἐνδεκάτη ἦτο ἡ ὥρα, ὅτι θὰ ἦσαν ἀκόμη διαβάται εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ θὰ προσήρχοντο ἴσως εἰς βοήθειάν του, ἂν ἐφώναζε. Ταῦτα διαλογιζόμενος προσχώρησεν εἰς τὴν θύραν καὶ εἶπε ταχέως ὅτι ἦτο ἔτοιμος διὰ νάναχωρήσῃ.

Οὔτε αἱ σκέψεις, οὔτε τὸ σχέδιον τοῦ παιδίου διέλαθον τὴν Νάνσου. Ἐνῶ ὠμίλει, τὸν παρετήρει αὕτη μετὰ προσοχῆς καὶ τὸν ἐκύτταξε μετὰ τρόπον ἐμφαινόντα ὅτι κατενόησε τοὺς ἐνδομύχους αὐτοῦ διαλογισμούς.

«Σιωπῆ! εἶπε κλίνουσα πρὸς τὸν Ὀλιβερ καὶ δεικνύσα αὐτῷ τὴν θύραν, ἐν ᾧ μετὰ προφυλάξεως παρετήρει συγχρόνως περὶ αὐτήν. Δὲν ἤμπορεῖς νὰ φύγῃς. Ἐκαμα διὰ σένα ὅτι ἠμπόρεσα, ἀλλὰ δὲν εἶναι κἀνεῖς τρόπος. Εἶσαι περιτριγυρισμένος ἀπὸ ὕλαις ταῖς μερταῖς, καὶ σὲ προσέχουν καλά. Ἴσως κἀμμιά ἄλλη φορὰ κατορθώσῃς νὰ ξεφύγῃς, ἀλλὰ τώρα ὄχι.»

Ἐκπλαγείς ἐκ τῆς ζωηρότητος μεθ' ἧς εἶπε ταῦτα ἡ νέα, ὁ Ὀλιβερ τὴν ἐκύτταξεν ἔκθαμβος. Προφανῶς ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, διότι ἦτο ὠχρὰ καὶ τεταραγμένη καὶ ἔτρεμεν ὅλη.

«Σ' ἐγλύτωσα μιὰ φορὰ, ὁποῦ ἤθελαν νὰ σε κακομεταχειρισθοῦν, καὶ θὰ σὲ γλυτώσω καὶ πάλιν· δι' αὐτὸ εἶμαι ἐδῶ· διότι ἂν ἤρχοντο ἄλλοι νὰ σὲ πάρουν θὰ ἐφέροντο ἄσχημα πρὸς ἐσέ. Τοὺς ὑπεσχέθηκα πῶς θὰ φερθῆς φρόνιμα καὶ ἡσυχὰ ἂν κἀμῆς ἄλλοιῶς, τὸν ἑαυτὸν σου θὰ βλάβῃς καὶ ἐμένα ἀκόμη· ἴσως μάλιστα γίνῃς αἰτία νὰ με σκοτώσουν. Νὰ, τήραξε, αὐτὰ ὑπέφερα διὰ σὲ, καὶ ὁ Θεὸς ποῦ μᾶς βλέπει εἰξεύρει ἂν σου λέγω ψεύματα.»

Ταῦτοχρόνως ἔδειξε πολλοὺς μῶλωπας εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὰς χεῖρας αὐτῆς.

Ἐξηκολούθησε δὲ λέγουσα ταχέως·

«Συλλογίσου αὐτὰ, καὶ μὴ ζητῆς αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ με κἀμῆς νὰ πάθω χειρότερα πρὸς χάριν σου. Κ' ἐγὼ πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ σε βοηθήσω, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ κἀμω τίποτε τώρα. Δὲν ἔχουν σκοπὸν νὰ σου κἀμουν κακὸν, καὶ δὲν θὰ ἦναι ἰδικόν σου τὸ φταίξιμον ἂν κἀμῆς ὅτι σε διατάξουν. Σιώπαινε! κἀθε λέξις ὁποῦ ἔγανεις μοῦ κάνει κακόν. Δός μου τὸ χέρι σου. Ἐγρήγορα! Ἐγρήγορα!»

Ἦρπασε τὴν χεῖρα, ἣν ὁ Ὀλιβερ μηχανικῶς ἔτεινε αὐτῇ, ἔσθεσε τὸ φῶς καὶ ἔσυρε τὸ παιδίον εἰς τὴν κλίμακα. Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ πάραυτα ὑπὸ τινος κεκρυμμένου ἐν τῇ σκότει, ὅστις ἀμέσως ἐπανέκλεισεν αὐτήν ἅμα ἐξῆλθον. Ἐν τῇ ὁδῷ τοὺς ἀνέμενε μιὰ ἄμαξα· ἡ Νάνσου εἰσῆγαγε ταχέως εἰς ταύτην τὸν Ὀλιβερ, ἐκάθησε πλησίον του καὶ κατεβίβασε τὰς θυρίδας. Ὁ ἄμαξηλάτης δὲν ἠρώτησε ποῦ θὰ ὑπάγωσι, ἀλλ' ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου ὁ ἵππος ἐξεκίνησε μετὰ μεγάλης ταχύτητος.

Ἡ Νάνσου ἐξηκολούθει νὰ σφίγγῃ τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβερ καὶ ἐπανελάμβανεν αὐτῷ ταπεινῇ τῇ φωνῇ τὰς αὐτὰς νοουθεσίας. Πάντα δὲ ταῦτα συνέβησαν ἀστραπηδῶν, καὶ οὐδὲ νὰ συλλογισθῆ περὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἔλαβε καιρὸν ὅτε ἡ ἄμαξα ἔστη πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, εἰς ἣν τὴν παρελθοῦσαν νύκτα μετέβη ὁ Ἰουδαῖος.

Ὁ Ὀλιβερ ἔρριψε βλέμμα ταχὺ εἰς τὴν ἔρημον ὁδὸν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ φωνάξῃ ἐπικαλούμενος βοήθειαν. Ἀλλ' ἡ νεανίς τῷ ὠμίλησεν εἰς τὸ οὖς καὶ ἰκέτευσεν αὐτὸν νὰ μὴ τὴν ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον, ὥστε δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ κραυγάσῃ, ἀλλ' ἔμεινε ἀμφιρρόπων. Ἡ εὐκαιρία ὅμως παρήλαθε, διότι εἰσῆγαγον πλέον αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη.

«Ἀπὸ ἐδῶ! εἶπεν ἡ Νάνσου, ἀφίνουσα τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβερ. Μπῆλ!

— Ἀμέσως! ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς, προκύψας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος μὲ ἐν κηρίον εἰς τὴν χεῖρα. Ὡ! ὅλα ἔπηγαίνουν καλά. Ἀναιβήτε!»

Οἱ λόγοι οὗτοι λεγόμενοι παρ' ἀνθρώπου οἷος ὁ κύριος Σάικς κατεδείκνουν ὑπερβολικὴν εὐχαρίστησιν αὐτοῦ, καὶ ἰσοδυνάμουν πρὸς φιλικωτάτην δεξιῶσιν. Ἡ Νάνσου ἐφάνη συγκινηθεῖσα ἐκ τούτου καὶ τὸν ἐχαιρέτισε προσηνῶς.

«Ἔστειλα τὸν σκύλο μὲ τὸν Τῶμ, εἶπεν ὁ Σάικς φωτίζων αὐτοῦς, διότι θὰ μας ἦτον μελαῆς.

— Καλὰ ἔκαμες, παρετήρησεν ἡ Νάνσου.

— Ἐ, ἔφερες λοιπὸν τὸ κατσίκι; ἠρώτησεν ὁ Σάικς κλείων τὴν θύραν, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον.

— Νὰ τος, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσου.

— Ἦταν ἡσυχος ἔς τὸν δρόμο;

— Ἦν ἀρνάκι.

— Καλὸν ἦτον νὰ τὸ ἔξερῶμεν αὐτὸ, εἶπεν ὁ Σάικς βλέπων ἀγρίως τὸν Ὀλιβερ. Τόσω καλλίτερον διὰ τὴν κόκκα του, διότι ἄλλοιῶς θὰ ἐλογαριάζομεθα. Ἐλα ἐδῶ, ξόβανο, καὶ ἄκουσε καλά. Καλλίτερα εἶναι νὰ σ' τὰ εἰπῶ μιὰ γιὰ πάντα.»

Ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα πρὸς τὸν νέον προστατευόμενόν του, ὁ κύριος Σάικς ἤρπασε τὸ κασκέττον αὐτοῦ καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς μίαν γωνίαν ἀκολούθως λαβὼν τὸν Ὀλιβερ ἀπὸ τῶν ὤμων ἐκάθησε πλησίον τῆς τραπέζης, καὶ ἐκράτησε τὸ παιδίον ὄρθιον ἀπέναντί του.

«Ἐν πρώτοις, γνωρίζεις αὐτὸ;» ἠρώτησεν ὁ Σάικς λαβὼν ἐκ τῆς τραπέζης ἕν μικρὸν πιστόλιον.

Ὁ Ὀλιβερ ἀπήντησε καταφατικῶς.

«Τήραξε λοιπὸν καλά! ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Σάικς. Ἐδῶ εἶναι καὶ μπαρουτι, καὶ καὶ μιὰ μπάλα, καὶ ἕνα κουρέλι γιὰ τὸ γέμισμα.»

Ὁ Ὀλιβερ ἐτραύλισεν ὅτι εἰξεύρε τὴν χρῆσιν

τῶν διαφόρων ἐκείνων ἀντικειμένων, ὁ δὲ κύριος Σάικς ἐγέμισε τὸ πιστόλιον μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

«Τώρα εἶναι γεμάτο, εἶπεν ὅταν ἐτελείωσε.

— Ναι, σὲρ, τὸ βλέπω, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ τρέμων ὄλος.

— Τὸ λοιπὸν! εἶπεν ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος σφιγγὼν τὸν γρόνθον τοῦ Ὀλιβερ καὶ πλησιάζων τὸ στόμιον τοῦ πιστολίου τοσοῦτον εἰς τὸν κρόταφον τοῦ παιδίου, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ καταβείη τοῦτο ἀκουσίην κραυγὴν, ὅταν ἐβγοῦμεν ἔξω, ἂν ἔβγαλῃς ἑμιλίαν ἀπὸ τὸ στόμα σου, πρὶν σοῦ εἰπῶ ἐγὼ, σοῦ καθίζω μίαν μπάλα ἔς τὸ κουφάρι, χωρὶς πολλὰ κυριελέησον. «Ὡστε λάβε τὰ μέτρα σου, καὶ ἂν σου καταιβῆ ἡ ὄρεξις νὰ μιλήσῃς χωρὶς τὴν ἄδειάν μου, δὲν τῷ χωρὶς διὰ τίποτε νὰ σε ξεμπερδέψω.»

Καὶ ὅπως προσθέσῃ ἴσως μείζονα βαρύτητα εἰς τοὺς λόγους του, ὁ κύριος ἐξέπεμψε φρικώδη βλασφημίαν, μεθ' ἧς ἐξηκολούθησε:

«Καθὼς εἰξέσῃ καλὰ, ἂν σε στείλω μὲ τοὺς πολλοὺς, κάνεις δὲν θὰ σκοτισθῆ νὰ βρωτήσῃ γιὰ τένα. «Ὡστε δὲν εἶχα καὶ ἀνάγκη νὰ σπάξω τὸ κεφάλι μου διὰ νὰ σου κάνω ὄλας αὐτάς τὰς ἐπισηγήσεις, ἂν δὲν ἤθελα τὸ καλὸ σου. Ἐκατάλαβες;

— Αὐτὸ μὲ λίγα λόγια θὰ εἰπῆ, ὑπολαβούσα εἶπεν ἡ Νάνσυ, τονίζουσα ἐκάστην λέξιν ὅπως διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Ὀλιβερ, θὰ εἰπῆ πῶς ἂν πάῃ νὰ σου χαλάσῃ τὴν δουλειὰ τοῦ ἔχεις ἔς τὸ νοῦ σου νὰ κάμῃς, ὅτι του τιμῆς τὰ μυαλὰ ἔς τὸν ἀέρα γιὰ νὰ του κόψῃς τὴν ὄρεξι, καὶ ὅτι κινδυνεύεις νὰ πᾶς ἔς τὴν κρεμάλα ἂν κάμῃς αὐτὸ, ὅπως πάλι κάθε στιγμὴν κινδυνεύεις τὴν ζωὴ σου διὰ νὰ κάμῃς τὴν τένη σου.

— Πολὺ σωστά! εἶπεν ὁ κύριος Σάικς ἐπιτοκμαζών τοὺς λόγους τῆς Νάνσυ. Ἡ γυναῖκες ἐξέσῃ πάντοτε νὰ σου ἐξηγοῦν τὰ πράγματα ἔς λίγα λόγια, ἐκτὸς μόνον ὅταν φουσκώνουν τὰ μυαλὰ τους, διότι τότε εἶναι ποῦ δὲν τελεῖν ποτέ. Τώρα λοιπὸν ποῦ ἤπῃκε καὶ ὅπως εἰς τὸ νόημα νὰ συμπαύσωμεν κάτι τι, καὶ ἔτι τὸ πάρωμεν κομμάτι δίπλα πρὸ τοῦ νὰ φύωμεν.»

Ἀμέσως ἡ Νάνσυ ἔστρωσε τὸ τραπεζομάνδην καὶ ἐξεληούσα ἐπανήλθε μετὰ μικρὸν κομίσουσα ἂν κανάτιον ζύθου καὶ ἂν πινάκιον φαγητοῦ ἐκ κεφαλῶν προβείων, ὅπερ παρέσχεον ἀφορμὴν ἀστεϊσμῶν εἰς τὸν κύριον Σάικς. Ὁ ἐντιμὸς ἄνθρωπος ἀνὴρ, ἔνεκα ἴσως τῶν προσδοκωμένων ἐκ τῆς μελλούσης ἐπιχειρήσεως κερδῶν, ἦτο εὐθυμῶτατος καὶ φαιδρότατος. Οὕτω παραδείγματος ἄνθρωπος ἐθεώρησεν ἀστεῖον νὰ ῥοφήσῃ ἀπνευστὶ ὅσον τὸν ζύθον καὶ δὲν ἐβλασφήμησε περισσώτερον τὸ ἑκάτον φορὰς κατ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ ἔπειτα.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ φαγητὸν (ἐννοεῖται δ' αἰκοθεν ὅτι ὁ Ὀλιβερ δὲν εἶχε πολλὴν ὄρεξι), ὁ κύριος Σάικς ἔπαι δύο ποτήρια οἶνοπνεύματος καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην του, διατάξας τὴν Νάνσυ νὰ τον ἐξυπνήσῃ εἰς τὰς πέντε ἀκριβῶς, καὶ μυρίας ἐξερῶν βλασφημίας ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ μὴ συμμορφωθῆ κατὰ γράμμα τῇ διαταγῇ του. Εἶπε καὶ εἰς τὸν Ὀλιβερ νὰ ἐξαπλωθῆ ἐνδεδυμένος ἐπὶ τινος στρώματος κατὰ γῆς. Ἡ νεάνις ὑπεδαύλισε τὸ πῦρ καὶ ἐκάθησε πρὸ τῆς θερμάστρας περιμένουσα τὴν ὀρισθῆσαν ὥραν διὰ νὰ τους ἐξυπνήσῃ.

Ὁ Ὀλιβερ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ κοιμηθῆ ἐσκέπτετο ὅτι ἴσως ἡ Νάνσυ ἐξῆτει τὴν εὐκαιρίαν νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ ταπεινῇ τῇ φωνῇ νέας ὀδηγίας ἄλλ' ἐκείνη ἔμεινεν ἀκίνητος πρὸ τῆς ἐστίας. Ἐξηνητημένον δὲ ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῶν ἀνισυχιῶν, τὸ παιδίον ἐκοιμήθη ἐπὶ τέλους βαθύτατα.

Ὅταν ἐξύπνησε, ἡ τειδόκη ἦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ Σάικς ἠσχρολεῖτο νὰ τακτοποιήσῃ πολλὰ πράγματα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μεγάλου μανδύου του, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τινος ἔδρας, ἐν ᾗ ἡ Νάνσυ ἔτρεχε τῆδε κάκεισε προπαρασκευάζουσα τὸ πρόγευμα. Δὲν εἶχε φωτίσει ἀκόμη τὸ κηρίον ἔκειεν ἔτι, τὰ πάντα δ' ἦσαν ἔξω ζοφερά βροχῇ βαρδαία ἐμάστιζεν τὰς ὑέλους τῶν παραπεθύρων, ὁ δ' οὐρανὸς ἐφαίνετο μαῦρος καὶ συννεφώδης.

«Ἐλα, ἔλα! ὑπεντονηθόρυσεν ὁ Σάικς, ἐν ᾗ ὁ Ὀλιβερ ἠγείρετο κάμε ἡγήγορα, γιὰτ' ἀλλοιῶς δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ κολατσίσης.»

Ὁ Ὀλιβερ δὲν ἐβράδυνε πολὺ εἰς τὸν καλλωπισμὸν του ἔφαγεν ὀλίγον καὶ εἶπεν ὅτι ἦτο ἔτοιμος.

Ἡ Νάνσυ τῷ ἔρριψεν ἂν μανδῆλιον διὰ νὰ περιτυλίξῃ τὸν λαϊμόν του, προσπαθοῦσα συγχρότως νὰ ποφύγῃ τὰ βλέμματά του. Ὁ δὲ Σάικς ἔδωκεν αὐτῷ περιώμιον ἐκ προστύχου ὑφάσματος διὰ νὰ σκεπασθῆ. Οὕτως ἐνδεδυμένον τὸ παιδίον ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἀλιτήριον ἐκεῖνον, ὅστις ἔστη πρὸς στιγμὴν, ὅπως δι' ἀπειλητικοῦ νεύματος τῷ δείξῃ ὅτι εἶχε τὸ πιστόλιον εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μανδύου· εἶτα λαβὼν ἐσφιγξέ τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβερ, ἀπεχαιρέτισε τὴν Νάνσυ καὶ ἐξῆλθε.

Ὅτε διέβαινον τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ὁ Ὀλιβερ ἔστρεψε πρὸς στιγμὴν τὴν κεφαλὴν, ἐλπίζων νὰ ἀντικρύσῃ τὰ βλέμματα τῆς Νάνσυ ἄλλ' ἐκείνη εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν πρώτην θέσιν τῆς πλησίον τῆς ἐστίας καὶ ἐκεῖ ἐκάθητο ἐντελῶς ἀκίνητος.

*Ἐπειτα συνέχισα.

**Π

Φίλος τις ἡμῶν ἀσχολούμενος περὶ στατιστικῆς μελέτας ὑπελόγησεν εἰς τρισχιλίους ὀκτακοσίου τὸν κατὰ μέσον ὄρον ἀριθμὸν τῶν λέγων, ὅσοι κατ' ἔτος ἐκφωνοῦνται καὶ τυποῦνται